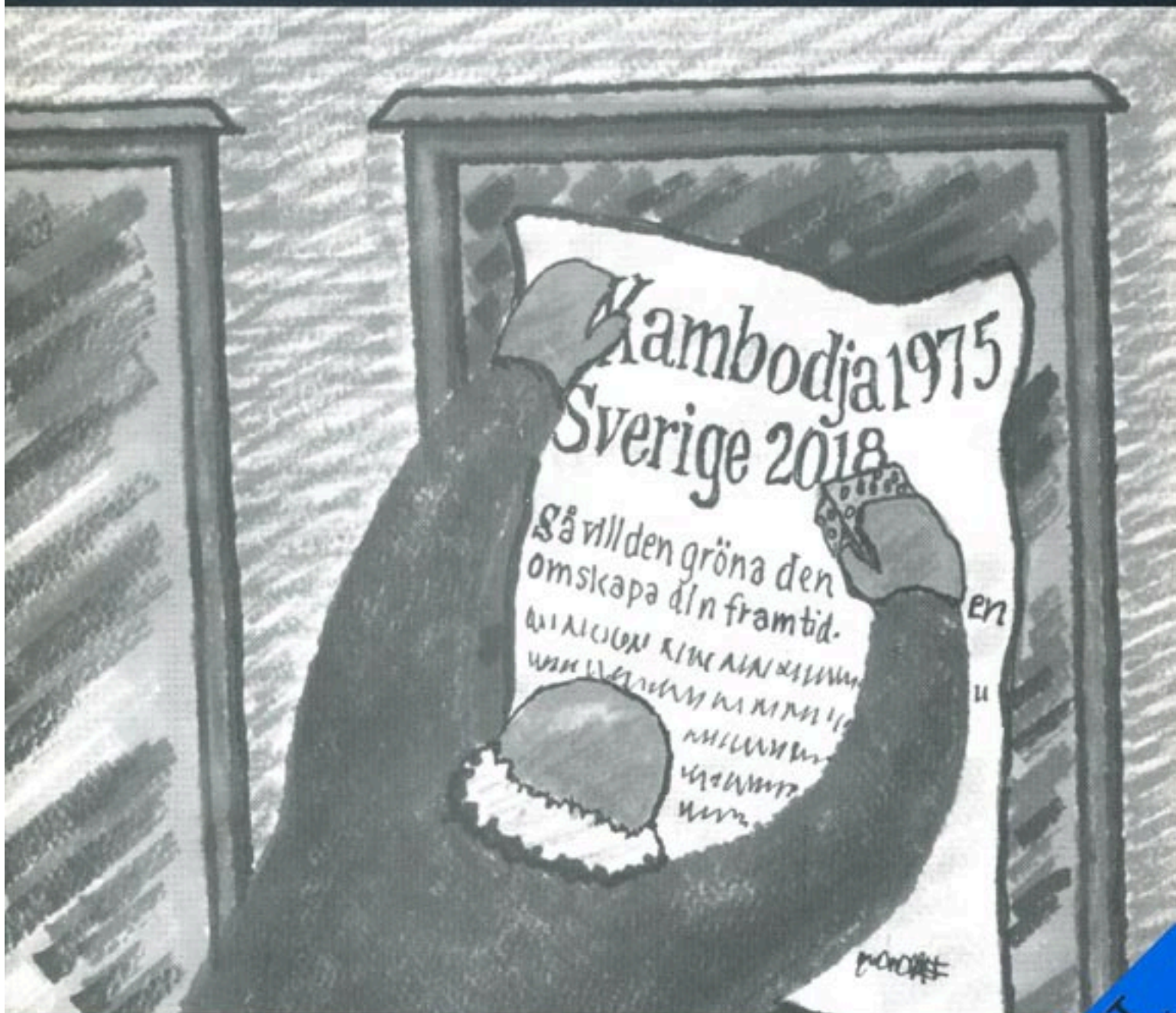

CONTRA

nr 3 1998 (nr 139 från starten) årgång 24 Pris 25:-

Domedagsprofeterna har fel
Kinas blodiga historia
Det Gröna Sverige

FRIHETENS RÖST
för västerländsk demokrati

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen

ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra

Effortryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Tommy Hansson

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM

Telefon 08-654 95 52

Telefax: 08-652 48 99

E-post contra@algonet.se

Internet hemsida <http://www.algonet.se/~contra>

Prenumeration

Minst 145, rekommenderat 200 kronor, per år.

Infobetalas på postgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 443-5467.

Finland: Minst 100 mark per år.

Finländskt girokonto 800055-1125829.

Norge: Minst 140 norska kronor per år.

Norskt postgiro 0806 199 8277.

Danmark: Minst 130 danska kronor per år.

BG Forretningsgiro 1 69 06 98.

Veckans Contra

Gratis e-posttidning. Beställs på

contra@algonet.se

Medarbetare

Redaktion: Tommy Hansson, Carl Johan Hardt, Carl

G. Holm och Tommie Ullman.

Övriga medarbetare: Bertil Häggman, Birger Larsson,

Bertil Lindblom, Arne Sundström, Niclas Thorselius och

Marek Zyto samt Christer Arkefors, Italien, Peter Hertzog

Danmark, Bertil Wedin, Mellorsta Östern, Allan C.

Brownfeld, USA och Rune Westin, Australien.

Annonser

Johannes Dirlekt 0522-363 50

Stiftelsen Contra

Styrelseordförande: Géza Molnár

Revisör: Alexander Hagberg, auktoriserad revisör

vid Ernst & Young

Presslagd 1998-06-03

Sävsjö Grafiska, Sävsjö 1998

Omslaget

Efter en kärnkraftsolycka har Miljöpartiet tagit ett jämgrepp om Sverige, som under Gudrun Bjurvals ledning är på väg tillbaka till Medeltiden. En liten grupp oppositionella tar upp kampen. Läs mer om Tommy Hanssons nya bok "Det Gröna Sverige" på sidorna 3 och 4. Boken kan beställas genom att betala in 235 kronor på postgirokonto 85 95 89-4 (Stiftelsen Contra, Stockholm).

CONTRA-NYTT

Fyra aktuella böcker

Under vårsäsongen har Contra gett ut två nya böcker, vartill kommer två böcker som vi tagit in från andra förlag. Nu är det hög tid att beställa böcker för regniga sommarkdagar (Contras ekonomiansvarige har ett specialavtal med SMHI för att de soliga somrarna 1996 och 1997 inte ska upprepas...)

Marek Zyto: I väntan på Messias. Att överleva Förintelsen.

Contra-medarbetaren Marek Zyto berättar om sin tid på flykt undan nationalsocialismens ockupation av hans hemland Polen och hur han under sin flykt till Sovjetunionen lärde känna kommunismen in på det egna bara skinnet. 256 sidor. Pris 210 kronor.

Tommy Hansson: Det Gröna Sverige. Contras ansvarige utgivare skildrar ett Sverige i de gröna fundamentalisternas händer år 2017. Raka vägen tillbaka till Medeltiden, men det finns några oppositionella som bekämpar den totalitära regimen. 176 sidor. Pris 210 kronor.

Tommy Hansson: Krigsförbrytaren. Contras ansvarige utgivare har varit flitig i vår. I denna detektivroman frågar han om det verkligen gömmer sig en nazistisk krigsförbrytare i Sverige? Den unge journalisten Thomas Hader kommer av en tillfällighet i kontakt med en gammal och svårt alkoholiserad man som visar sig ha tjänstgjort som frivillig i Waffen-SS under kriget. När mannen avslöjar att han vet att en hög naziofficer - en ökad krigsförbrytare - sedan femtio år lever i Sverige under ny identitet, vädrar Thomas ett ordentligt scoop. Men den försupne åldringen blir brutalt mördad innan han hinner avslöja namnet på judemördaren från förintelsens dagar. Allt som Thomas har att gå efter är några gulnade fotografier. 235 sidor. Inbunden. Pris 145:-

Björn Sjövall: Kulturrevolution: Ett drama om individen och kollektivet. 60 sidor. Pris 50:-

Till de angivna priserna kommer en porto- och expeditonsavgift på 25 kronor per försändelse. Enklast beställer Du genom att betala in beloppet på postgirokonto 85 95 89-4 och ange vad som önskas på talongen. Om Du vill ha böckerna per postförskott tillkommer utöver det vanliga portot Postens postförskottavgift som är på 27 kronor.

Veckans Contra

För Dig som vill läsa Contra varje vecka finns nu e-posttidningen "Veckans Contra"! Och det bästa är att den är gratis. Mejla till contra@algonet.se så skickar vi "Veckans Contra" direkt till Din elektroniska brevlåda.

Återigen ny bok av Contras ansvarige utgivare:

Det Gröna Sverige

- en skräckvision om vad som händer när de gröna tar makten

Contras ansvarige utgivare Tommy R. Hansson är flitig på bokmarknaden. Contra kan nu presentera hans andra roman för i år. En skräckskildring om vad som händer när de Gröna kommer till makten i Sverige. En del personer i svensk politik idag må ha inspirerat Tommy R. Hansson, men i grunden är det fri dikt. Men en tankeväckande dikt. Vilka kommer svenska folket att välja in i Riksdagen och de kommunala församlingarna till hösten? Här följer ett utdrag ur boken. Sverige år 2017. "De gröna khmererna", med Gudrun Bjurvall i spetsen, styr Sverige...

Det räckte med en flyktig blick på Gudrun Bjurvall för att man skulle förstå varför hon kallades Ice Lady. Eller rätt och slätt Ice. Man ska inte döma människor efter deras utseende. Men över Bjurvalls anletsdrag vilade en förlamande kyla och stränghet som praktiskt taget avväpnade allt eventuellt motstånd redan innan damen öppnat munnen – de kantiga anletsdragen med de höga kindkotorna och markerade linjerna; den framskjutande hakan; det gråvita håret med rak lugg och sidorna i rak vinkel; de stålbågade glasögonen.

Gudrun Bjurvalls officiella titel "trygghetsminister" skulle av de elaka från och till överslättas med "chef för hemliga polisen" eller kort och gott "diktator". I varje fall var det uppenbart att hon var så mycket mer än en ordinär kabinetsminister, låt vara med ansvar för den offentliga ordningens upprätthållande. Bland mycket annat fungerade hon som den oomstridda chefsideologen för DGK och var i den egenskapen högste övervakaren av den gröna ortodoxin. "Lenin och Beria i samma person", brukade mer drastiska kritiker säga när de var säkra på att myndigheternas långa öra inte var till städes. Om Gudrun hade hört det hade hon nog smälett. Ty hon hade alls inget emot att vara fruktad eller ens hatad, så länge det gagnade Saken. I sin bräckliga lekamen närde Gudrun nämligen en oomkullrunkelig dröm om Det Perfekta Samhället utan vank och tadel. När hon blev bekant för en större allmänhet var hon redan medelålders – hon tillhörde den grupp människor som inbjöd djurrätts- och barnmordsideologen Peter Singer till Sverige i slutet av 1990-talet; vidare kom hon tidigt att engageras av sitt parti för att förhandla om den så kallade miljöbalken när denna introduce-

rades vid ungefär samma tid.

Vad rörde det henne om somliga ointelligenta bräckstakar kallade henne "diktator", "fanatiker" eller "fundamentalist". Det hade man för övrigt gjort redan under hennes tid som gruppleadare och kommunalråd i Skänninge för ack så länge sen. Hon var kanske extrem – men hon hade aldrig behövt höja rösten nämnvärt för att driva igenom sin politiska mening. Till och med då det svenska samhället skakade i sina grundvalar i samband med Katastrofen för tjugo år sedan framtonade

hon som en sfinx. Med oändligt pedagogiskt tålmod hade hon i televisionen för svenska folket förklarat att de där viltsna människorna som utlöste bomben i Forsmark 3 egentligen inte var onda. De hade utfört sitt död därför att de var desperata, för att de var en del av ett samhälle som mer brydde sig om ränteläge och betalningsbalans än djuren och naturen. De hade gjort fel – men det de hade gjort, sa Gudrun, hade de gjort därför att de på sitt eget förvirrade och våldsamma sätt ändå ville rädda den här planeten.

Tommy Hanssons nya bok *Det Gröna Sverige* är en skräckvision av vad som händer när de gröna fundamentalisterna tar makten. Vilka av dagens politiker döljer sig bakom de totalitära ledarna i det Gröna Sverige? Läs själv och rys!

Men med ansvarsfulla och kloka människor vid makten skulle det inte längre finnas skäl för desperation. Folk ute i bygderna lärde sig omsider igenkänna en värdig trygghet i hennes ansikte, som man förvisso inte kunde kalla konventionellt vackert. Efter den stora smällen var ingenting sig likt politiskt, och till och med tidigare omedgörliga högerkrafter motstånd mot en radikal miljöpolitik och därav följande nödvändig reformering av samhället smälte undan.

Det fanns kvarlevor av oppositionell verksamhet. Ibland kunde massor av flygblad och affischer dyka upp i centrala Stockholm, Göteborg, Malmö eller andra kommuner. En gång hade någon sprejat ett hakkors på dörren till hennes bostad – efter det blev hon föremål för konstant polis-skydd. Och för kort tid sedan sprängdes ett av trygghetsdepartementets officiella fordon i luften av en hemmagjord laddning. Lyckligtvis befann sig ingen i bilen, men det hände att Gudrun Bjurvall själv brukade nyttja det eldrivna fordonet i fråga. En förbipasserande man fick lättare skador. Det var uppenbart att de underjordiska kretsarna hade kontakter med utländska krafter, eftersom det då och då dök upp kritiska artiklar om den gröna svenska politiken i utländska medier. Sedan detta började ske mera regelmässigt hade den gröna regeringen begynt ta i med hårdhandskarna mot utländska korrespondenter som kunde misstänkas för att ha en alltför kritisk ådra.

Nu hade ju de oppositionella sannerligen inte mycket att komma med. I likhet med alla pedanter var emellertid Gudrun Bjurvall inte riktigt nöjd förrän allt var perfekt och löpte enligt hennes egna riktlinjer.

Nu satt hon vid konferensbordet av kvistig, obehandlad furu och blickade tankfullt ut över sina regeringskolleger. Hennes stämma var som vanligt behagligt, närmast provokativt välmodulerad.

–Så vad har ni att säga om de här uppgifterna? frågade hon med en lätt antydan till otålighet i rösten.

Det var bildningsminister Staffan Hemlin som svarade:

–Om de är riktiga så är det naturligtvis mycket otrevligt, det hela, sa han med sin karga men inte oangenäma norrländska dialekt. Men åtminstone jag finner det nog angeläget att vi får aningen mer kött på benen innan vi går till några mer drastiska...åtgärder. Och den här flickan–

–Kirsti heter hon. Och hon är ingen "flicka", Staffan, utan en kvinna på tjugotvå år. Skulle du sagt "pojke" om en man i den åldern? Det tror inte jag.

Hemlin satte skämtsamt upp händerna framför sig liksom till skydd mot Bjurvalls utfall.

–Mittåt, sa han. Mittåt. Du har rätt. Vad jag menar är helt enkelt – kan vi lita på hennes omdöme? Har hon verkligen gjort en riktig bedömning i det här fallet?

Gudrun Bjurvall gjorde ingenting mer än att stirra oavvänt i Staffan Hemlins ögon i kanske en minut. Sedan sa hon, med tonvikten lagd på varje ord:

–Det du menar är kanske, att hon varit mer att lita på om hon varit en medelålders man?

–Absolut inte, men–

–Då så. Då föreslår jag i egenskap av mötets ordförande att vi allvarligt överväger den rapport som hon i morse lämnade till Amazonernas Österalms-förening. Jag har den utskrivna och klar här.

Gudrun delade ut erforderligt antal kopior på rapporten och läste därefter högt ur den. Rapporten innehöll inga överdrifter. Bara sakliga uppgifter om hur kultminister Åke Dahmén besökt tandläkare Cederborg på Karlavägen i Stockholm och att på Dahmén's uttryckliga begäran tand-sköterskan Kirsti Tomasdotter fått ledigt resten av dagen. Dessutom hade alla ytterligare inplanerade patientbehandlingar samma dag inställts. Korta uppgifter om rapportörens egna reflektioner i anslutning till de iakttagelser hon gjort på sin arbetsplats; hon hade till exempel varit säker på att hon genom den stängda dörren just som hon skulle gå hade hört kultministern tala om "galningarna i rådet och kabinetten" samt beskriva åldermannen som "den där skåningen med mundiarré".

Trygghetsministern ändade sin föredragning. Tystnad följde. Ministern för internationell solidaritet, den regeringspost som förr i tiden kallades utrikesminister, Bayazed Bassani, bröt tystnaden.

–Så vad föreslår du att vi gör? frågade han utan krusiduller.

Ny tystnad. Alla visste redan vilka tre ord som skulle bli Gudruns svar. Nu som så många gånger förr:

–Han måste bort.

Dessa tre ord från Gudrun Bjurvall hade under de gångna tjugo åren kunnat betyda förstörda liv, familjetragedier, självmord, lägervistelse, fängelse eller kanske bara förlust av tjänst eller något steg neråt på

karriärstegen. Någon gång hade det inträffat att dessa tre ord från Gudrun Bjurvall hade syftat på en medlem i regeringskabinetten. Men aldrig tidigare hade det varit tal om att en nuvarande eller före detta medlem i rådet skulle bort. Inte förrän nu. Åke Dahmén's ställning var visserligen inte vad den en gång varit, men han sågs alltså med aktning i folkets breda lager.

Bildningsministern hade inte givit upp.

–Den här gången tror jag du går för långt, Gudrun, sa han. Du glömmer att Åke är en av oss. Han är mycket uppskattad ute i landet, det vet jag bestämt. Han är bildad och klok. Han har rik livserfarenhet. Det är möjligt att han gjort ett övertramp den här gången, men det tycker jag faktiskt vi kan vara storsinta att stå ut med för en gångs skull. Det skulle bli ett ramaskri om han "försvann". Det har vi helt enkelt inte råd med som jag ser det. Vad tycker ni andra?

Staffan Hemlin såg sig utmanande om i rummet, och Gudrun kunde inte förhindra den animerade diskussion som därefter följde och den omröstning i sakfrågan som gav siffrorna fem mot tre för bildningsministerns linje. Gudrun Bjurvall hade, mer brutalt uttryckt, blivit överkörd i ett rådsmöte. Vare sig hon eller någon annan kunde erinra sig när detta senast hade hänt. Allt detta tilldrog sig, det förtjänar att påpekas, medan åldermannen befann sig utom riket på statsbesök.

–Du måste ändå förstå att vi inte kan hålla på och rensa ut folk hur som helst på såna här vaga uppgifter, sa Staffan till Gudrun när de båda var på väg från sammanträdesrummet i Maskrosbad.

–"Vaga uppgifter", jojo, muttrade trygghetsministern med klart markerade citationstecken.

När Staffan sagt "hej" fick damen sällskap av civilminister Roland Kallström. Det var han och finansminister Jan Morgan som lagt de andra rösterna för Gudruns förslag.

Tommy R. Hansson:
Det Gröna Sverige
176 sidor. Beställ från
Contra för 235:– inklusive
porto. Telefon 08-654 95
52 (dygnet runt). E-post
contra@algonet.se

Domedagsprofeterna har fel!

Av Carl G. Holm

Domedagsprofeter, gärna med vänsterprofil, berättar gärna om allt elände som vi kommer att drabbas av om mänskligheten får fortsätta att utveckla industri och välfärd som vi gjort hittills. Två typexempel på det elände som väntar oss är det som händer med ozonet i atmosfären.

Å ena sidan medverkar alltför stora avgasutsläpp, framförallt i varma och soliga "grytor" – det mest kända exemplet är Los Angeles-området – till att vi får för mycket ozon inom vissa områden på låg höjd. Å andra sidan medverkar utsläpp av freon och en del andra gaser till att det så kallade ozonhållet – brist på ozon på hög höjd som uppstår naturligt över polerna varje år, växer och blir för stort. Som när det gäller så mycket annat är naturen genialt balanserad och såväl för mycket som för litet ozon innebär problem – av skilda slag. Den nära till hands liggande lösningen vore i ozonfallet naturligtvis en metod att "släpa" överskottsoszon från relativt låg höjd över storstäderna till Antarktis på relativt hög höjd.

Enkla lösningar

För just det problemet finns för närvarande ingen lösning. Men det finns många andra miljöproblem som har enkla och nära till hands liggande lösningar. Och lösningen är inte alltid att hejda mänsklig aktivitet, lägga ner industrier och backa välståndsutvecklingen. Modern teknik må skapa problem, men den skapar också möjligheter att lösa problemen. Låt oss alltså inte betrakta miljöfrågorna som en fråga om vad vi ska tillåta oss, utan vad vi kan vidta för motåtgärder för att motverka problemen.

Vi ska den här gången främst beakta de problem som uppstår genom den globala uppvärmning som förorsakas av koldioxidutsläpp i atmosfären. Frågan om koldioxidutsläppen i atmosfären verkligen förorsakar en global uppvärmning är omstridd och på inga sätt avgjord vetenskapligt. Det finns många andra faktorer än koldioxidutsläppen som kan ha medverkat till den uppmätta genomsnittliga temperaturökningen på mellan en halv och en grad

Det är knappast någon tillfällighet att några av de gröna domedagsprofeterna jämförts med den mytiske baron von Münchhausen, mästertögnaren som här lyfter sig själv i håret...

under de senaste hundra åren. Bland tunga invändningar som gjorts är att mätstationer med hundra års mätvärden nästan uteslutande ligger i stora städer som blivit ännu större, och temperaturen i de stora städerna (som upptar en bråkdel av en promille av jordens landyta) spelar naturligtvis ingen roll om man vill mäta den verkliga genomsnittstemperaturen på jorden.

En annan invändning är den långa rad av naturliga variationer som uppträder i klimatet. På bronsåldern odlades vin i Sverige och på 1600-talet var vintrarna så bistra att Karl X Gustav kunde föra sin armé över de danska bälten. 1940-talets kalla vintrar och 1950-talets varma somrar är också statistiskt mätbara mer kortsiktiga variationer i klimatet. En uppgång i medeltemperaturen de senaste åren behöver inte alls förklaras av mänsklig förbränning av fossila bränslen. Den kan förklaras av såväl mättekniska problem som naturliga variationer i klimatet, eller som en kombination av bägge dessa faktorer. Vi ska dock i det följande utgå från att den globala uppvärmningen verkligen är ett problem –

för jorden i genomsnitt, de flesta svenskar skulle väl bara tacksamt ta emot några graders högre medeltemperatur. Östersjön som ett nytt Medelhav skulle vara en mycket angenäm vision för både turistnäringen och jordbruket.

Besvärligare liv

Men låt oss för resonemangets skull anta att den globala uppvärmningen verkligen är ett problem. Finns det inget annat vi kan göra åt den än att sänka förbränningen av fossila bränslen och därmed levnadsstandarden? EU har till exempel arbetat med en plan för att sänka utsläppen av koldioxid med 15 procent under de kommande tio åren. Och frågan diskuterades ingående på FN:s klimatkonferens i Kyoto i höstas. Vad det skulle kosta att begränsa utsläppen av koldioxid med 15 procent diskuteras livligt bland forskare och ekonomer; en uppskattning är att världens samlade kostnad skulle vara 2 biljoner kronor, vilket är en siffra som har samma storleksordning som hela Sveriges BNP.

Bland de förslag som lagts fram för att

minska koldioxidutsläppen finns förbud mot privata tvättmaskiner och förbud mot export av apelsiner till de tempererade delarna av världen (i boken *The End of Nature* av Bill McKibben). En kraftig minskning av koldioxidutsläppen skulle med sådana metoder inte bara märkas i form av mindre pengar att röra oss med, utan i ett i största allmänhet besvärligare liv.

Amerikanska vetenskapsakademien publicerade 1992 en rapport som tog upp frågan om vilka åtgärder som kunde vidtas för att motverka koldioxidutsläppens klimatpåverkan, utan att för den skull göra avkall på behovet av billig energi (Sverige är ju i full gång med att öka koldioxidutsläppen i närområdet genom att ersätta elenergin från Barsebäck med importerad elkraft från danska kolkraftverk). Viktigt för att avgöra om vi kan vidta motåtgärder är naturligtvis att vi har så bra klimatmodeller att vi med någorlunda säkerhet kan förutse vad som händer. Kunskaperna på det området har förbättrats markant under senare år och väderforskarna kunde faktiskt redan sommaren 1997 förutspå en globalt sett mild vinter, genom att analysera de fenomen som skapar havsströmmen El Niño, som återkommer med oregelbundna intervaller (och som vi enligt förutsägelsen kunde se förverkligad kring julen 1997).

Det är givetvis riskfyllt att vidta jättelika åtgärder för att medvetet påverka klimatet för att motverka de oavsedda effekter som annan mänsklig aktivitet medför. De avsedda effekterna skulle kanske kombineras med oförutsedda biverkningar? Eller de avsedda effekterna skulle kanske inte uppnås? En del av de klimatpåverkande motåtgärderna är emellertid av sådan karaktär att de kan prövas i kontrollerade experiment i begränsad skala och avbrytas så snart man upptäcker att de inte fungerar.

"Göm" koldioxiden i skogarna!

Den enklaste metoden att bli av med koldioxid är att öka växtodlingen. Växterna förbrukar ju koldioxid när de utvecklas. Särskilt träd kräver mycket koldioxid när cellulosa bildas – ettåriga växter är ju snart tillbaka i kretsloppet igen. Träd skapas huvudsakligen av vatten och luft (koldioxid) med hjälp av solljus. De kräver inte mycket direkt ur jorden. Den del av klotet som täcks av skog har minskat under de senaste tiotusen åren – till en betydande

Baron von Münchhausen på väg genom rymden, susande på en kanonkula. Inte heller på miljöprofeternas fabuleringsförmåga är det något fel.

del som en följd av mänsklig aktivitet. Däremot har skogsarealerna under senare år ökat i länder som har ett effektivt marknadsbaserat skogsbruk, till exempel i Sverige. Men också i länder som Kanada och USA, vilka naturligtvis är mer betydelsefulla från global utgångspunkt. Dock har skogsarealerna minskat sett ur ett längre perspektiv – säg 500 år. Skogsindustrins tillväxt har än så länge bara förmått kompensera för en del av de synder som nyodlingar tidigare förorsakat.

Vad händer då sedan nya skogar sugit upp koldioxid? Ja, om det naturliga kretsloppet fick ha sin gång skulle träden falla omkull och ruttna och då släppa ifrån sig koldioxid. Om vi hugger ner träden och eldar upp dem påskyndas processen, men fortfarande binds mycket koldioxid i rot-systemen som finns kvar i marken. Och används timret till byggnadsmaterial försvinner det ur kretsloppet för hundra år eller så, utöver tiden som växande träd. Beräkningar i USA gör gällande att hälften av överskottet på koldioxid skulle försvinna om man planterade skog på de minst bördiga åkrarna och ängarna. Skogsodling är en operation på femtio-hundra års sikt, så den löser inga akuta problem. Dessutom skulle den kosta pengar, men kostnaden skulle vara blygsam i förhållande till de summor vi talar om när vi talar om andra åtgärder för att minska koldioxidutsläppen.

Reflektera tillbaka solljus

Skogen är en reservoar där koldioxiden kan "gömmas undan". En annan sådan reservoar är havet. Plankton spelar en viktig roll i den processen. Sambanden är inte helt klarlagda, men havet kan spela minst en lika stor roll som skogen som reservoar för koldioxid. Det är till exempel klarlagt att koldioxidhalten under istiderna sjönk med 30 procent: koldioxiden sögs då upp i havet. Vad skulle vi kunna göra för att uppnå den effekten med konstlade medel? Nyckeln till det ligger i polartrakterna. Där finns stora mängder havsvatten med höga halter fosfater och kväveföreningar. Nycklar för växtlighetens utveckling. Problemet är inte kylan utan bristen på järn. Om det fanns mer järn tillgängligt skulle fotosyntesen gå smidigt även i dessa kyliga trakter.

En lösning skulle vara att sprida järnpulver i oceanerna nära polerna (järn är redan ett av jordskorpan vanligaste ämnen, så att sprida ut järnpulver skulle inte vara någon förorening). Skulle vi kunna sätta igång en ny istid på detta sätt? Här gäller det naturligtvis att bedriva verksamheten under kontrollerade former och med ständig uppmärksamhet på vad som händer. Järnpulvret skulle underlätta den fotosyntetiska processen och bidra till tillväxten av plankton i närheten av havsytan – dessa plankton skulle sedan sjunka ned till havsbotten och lagra koldioxidöverskottet där. Ett experiment som genomfördes utanför Galapagos-öarna 1996 visade att

utspredning av 500 kg järnpulver över ett 70 kvadratkilometer stort område medförde en planktonproduktion på 2000 gånger det utspridda järnpulvrets vikt – och all denna plankton sög åt sig koldioxid. Räkningar man upp effekten med vad som skulle kunna uppnås genom att sprida några miljoner ton järnpulver i polarområdena skulle tio procent av atmosfärens koldioxid försvinna. Beräkningar som gjorts visar att en halv miljon ton utspitt per år skulle lösa hela problemet. Bara i Kiruna produceras 30 miljoner ton per år! Kostnaden skulle bli några hundra miljoner kronor per år. Men lösningen skulle naturligtvis vara att testa sig fram med betydligt mindre kvantiteter. Om man stoppade utspredningen av järnpulver skulle det plankton som bildats dö inom en vecka och den långsiktiga effekten skulle begränsa sig till det plankton som bildats och eventuellt fallit till botten.

Ett tredje alternativ för att motverka växthuseffekten är att se till att mer av solljuset reflekteras tillbaka till rymden. Om vi lyckades reflektera 1 procent mer av det inkommande solljuset skulle det kompensera för alla koldioxidutsläpp sedan den industriella revolutionen. En ökad reflektion på bara en halv procent skulle helt och hållet lösa problemen med växthuseffekten. Men en halv procent är mycket. Till att börja med upptar oceanerna 70 procent av jordens yta. Men vad kan vi göra på land? Los Angeles-området är drygt två grader varmare än omgivningen. Orsaken till det är att de flesta taken är svarta (svart drar ju till sig värme) och att

en stor del av den yta som inte är tak är täckt med svart asfalt. Om alla tak målades vita och om asfalten byttes ut mot ljus betong samt om därtill övriga ytor utnyttjades för plantering av skuggande träd skulle temperaturen i Los Angeles sjunka till under den för omgivningen. I de industrialiserade länderna täcks redan idag ungefär en procent av ytan av mänskliga konstruktioner, så en genomtänkt användning av dessa skulle redan ta oss en lång bit på vägen mot en lösning på växthuseffekten.

Rymden

Rymden är en fjärde möjlighet. Att skicka upp jättelika reflektorer (som byggs ihop av mindre delar ute i rymden) är fullt tekniskt möjligt. Genom sådana skulle det vara möjligt att minska det infallande solljuset märkbart. Men det skulle bli orimligt dyrt. Inte lika dyrt som att sänka koldioxidutsläppen med 15 procent, men inte långt därifrån. Men det finns andra möjligheter att utnyttja rymden. Och tillämpningarna skulle då baseras på de naturliga fenomen som vi känner till. I samband med stora vulkanutbrott släpps partiklar ut i atmosfären och vi vet att i samband med större vulkanutbrott påverkas jordens medeltemperatur. En av fördelarna med metoden är att den är experimentellt kontrollerbar i format som är bara en bråkdel av det som jorden råkar ut för genom naturens gång. Svavelpartiklar är det som utgör kärnan i vulkanernas utsläpp, men det är naturligtvis möjligt att utveckla andra material. Ett sådant mate-

rial är jetbränsle. Det finns redan idag i atmosfären och det är osynligt. Ändå kan det dröja sig kvar i tre månader. Flygbolagen strävar naturligtvis efter att minimera utsläppen av jetbränsle, bränslet ska ju användas för att driva motorerna.

Men det är ju fullt tänkbart att låta till exempel staten betala för att flygbolagen ska ställa om motorerna så att de kör mer "slösaktigt". För 100 miljoner kronor skulle hela växthuseffekten från 1990 kunna elimineras! Det finns invändningar mot metoden. Även om atmosfärens uppvärmning skulle minska skulle uppvärmningen i stratosfären öka. Och kanske skulle ozonskiktet påverkas. Ingen vet. Men det skulle vara idé att utforska den saken innan vi spenderar miljarder på att sänka vår levnadsstandard.

Svavelpartiklar i atmosfären är något som vi motarbetar genom hårda krav på rening av kolkraftverk. Om vi backade på de kraven skulle en del av växthuseffekten lösas sig genom att vi fick ökad molnighet. Redan idag är 31 procent av jorden täckt med moln. Om vi ökade andelen till 34 procent skulle växthuseffekten inte längre vara något problem. Haken här är naturligtvis att kolkraftverken behövs i de molnigare delarna av världen, medan molnen gör bäst nytta över haven i tropikerna. Dessutom finns det ju andra nackdelar med svavelpartiklar i atmosfären – försurning inte minst.

Gott om uppslag...

Den här artikeln presenterar inga färdiga lösningar. Den skissar däremot ett antal möjligheter. Det grundläggande resonemanget kan sammanfattas så här: Om det är så att mänskligheten oavsiktligt påverkar klimatet i ofördelaktig riktning så finns det två vägar att undvika den effekten. Den ena vägen är att stoppa den mänskliga aktivitet som i första hand är till för att skapa välbästand och som sekundärt har de ogynnsamma effekterna. Den andra vägen är att med medvetna och koncentrerade insatser motverka de negativa klimat-effekterna. Om åtgärderna direkt inriktas på just de negativa bieffekterna blir kostnaderna hanterliga.

Men idag är våra kunskaper inte tillräckliga för att vi ska kunna uttala oss om vilka metoder som fungerar tillfredsställande. Helt klart är dock att det finns uppslag till metoder så att det räcker och blir över!

Också bilarnas koldioxidutsläpp går att motverka med modern vetenskap. (Foto: Tommy Hansson)

Statsministermordets mörklogda kärna:

Maskeringen av Sverige, Palme och hans motståndare

I september 1996 skrev jag till Kungen av Sverige att jag under tio år hade haft uppgifter, som, såvitt jag förstod, helt förklarade Palmemordfallet och kunde leda till en rättslig lösning, men att den svenska regeringsmakten hade censurerat min information osedd; svenska tjänstemän fick inte ta emot den. Jag bad att censureringen skulle hävas så att mitt material kunde mottas för vederbörlig handläggning; mörka krafter svarade dels med att försöka förhindra framställningen av tidskriften *Contra*s oktobernummer i vilket jag berättade om min mordundersökning* och den svenska regeringsmaktens försök att hindra den, dels med att muta en onykter engelsman i Sydafrika för att få honom att säga att jag mördat **Palme**.

*Tryckeriet vägrade att trycka *Contra* nr 5 1996 efter påtryckningar utifrån. *Contra* fick mitt under pågående produktion skaffa fram ett nytt tryckeri.

En omfattande besynnerlig publicitet följde. Stort uppslaget projicerades jag som en "utpekad Palmemördare". Merlåg-mält rapporterades att jag hade försökt hjälpa till med mordfallets lösning. Snart publicerades ett besked från Stockholm om att den svenska polisen skulle få svensk tillåtelse att träffa mig.

Jag bjöd berörda poliser till mitt hem på norra Cypern. Polisen tackade ja, men tillade att UD måste få tillstånd från cypriotiska myndigheter. Både turkycypriotiska och grekycypriotiska myndigheter gav tillstånd. Men ingen svensk polis kom. Från Sydafrika meddelades snart att engelsmannen ämnade avslöja vilka svenskar det var som hade mutat honom och bjudit honom till Sveriges ambassad i Pretoria.

Den 4 februari 1997 kländes engelsmannen mellan en lastbil och en stenvägg. Snart dog han av skadorna. Den 4 februari inträffade också att jag blev uppring av inspektör Nässén på Rikskriminalpolisen. Ingen svensk polis kunde komma till mig på Cypern, sade han. "Varför?" frågade jag. "Linjen är så dålig; jag kan inte höra vad du säger", sade han. Det lät inte som om det var något fel på linjen. Nässén kunde höra allt annat jag sade. Igen frågade jag: "Varför kan n inte komma?" Igen svarade han, att han inte kunde höra min fråga.

Av Bertil O. Wedin

Långt värre än själva mordet är den offentliga ohederlighet, som har exponerats sedan mordet begicks. Att numera försöka resonera med tjänstemän och journalister har blivit som att hamna i vettlösa ordväxlingar med fyllon på Stockholms tunnelbana. Byfånighet och lögn har blivit nationaldygder i somliga sammanhang, i synnerhet när offentliga svenska försök görs för att dölja sovjetiska brott och otillbörligheter.

De socialistiska stilbildarna har försökt få svenskarna att känna sig moraliskt präktiga om de avvisar uppgifter om sovjetkommunistiska brott. När Marinen registrerade sovjetiska u-båtskränkningar hetsades svenskar till att, liksom statsminister Palme, betrakta de berörda marinofficerarna som tokskallar med "hjärnsöken".

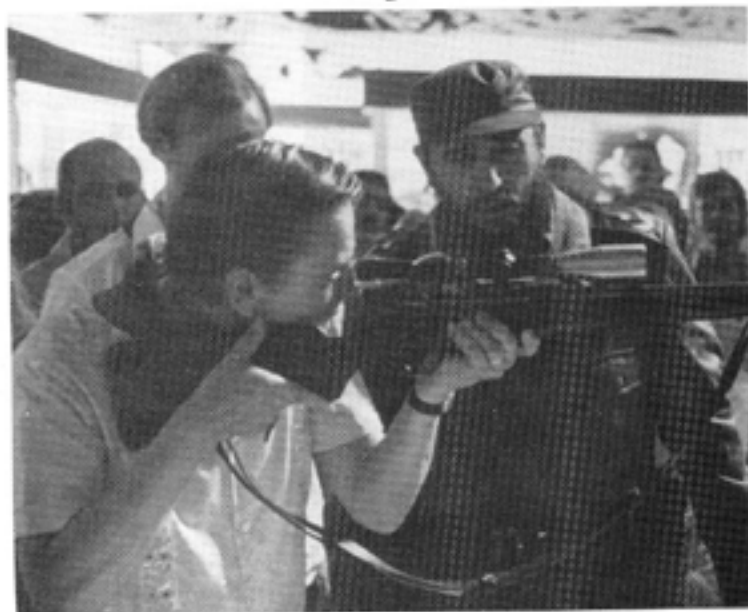
När en sovjetisk ubåt hade gått på grund, förväntades lydigt folk att liksom Maj Wechselmann förklara snedseglingen med att kompassen hade varit trasig eller att kaptenen hade varit full.

Den 24 augusti 1989 avslöjades i *Expressen* att polisen hade haft bevis på att en sovjetisk diplomat i Stockholm hade känt till statsministermordet på förhand. Detta var inte ett av många "vimsiga" spår. Nej, detta var ett riktigt bevismaterial. Regeringen hade fått kännedom om det strax efter mordet. Regeringen hade omedelbart beslutat att göra bevismaterialet otillgängligt för åklagare och polisiära utredare. Det skulle inte ens få beaktas.

Dåvarande statsministern, Ingvar Carlsson, bekräftade offentligen att bevisen hade funnits ända sedan början av mars 1986, att dessa bevis hade censurerats av regeringen samt att bevisen också i fortsättningen skulle skyddas mot insyn och granskning. I ett uttalande, som citerades i *The New York Times* den 28 september 1989, sade statsminister Carlsson: "Mitt ansvar är att försvara nationens vitala intressen, och därför kan jag inte kommentera detta ärende".

"Alla spår" i andra riktningar har varit svensk fars i allmänhet dirigerad av det socialdemokratiska etablisemanget. De

Olof Palme hos Fidel Castro på Kuba 1975 utprovar ett prickskyttegevär. Bakom Palme skymtar Pierre Schoris kalufs.

svenska socialisternas försvar av sovjetkommunistisk brottslighet fortsätter att vara av stor betydelse. För att kunna förstå hur detta Quisling-mönster har kunnat sätta sin prägel på nästan allt av politisk betydelse i det svenska samhället bör man erinra sig några numera inte så välkända händelser bakåt i tiden.

År 1964 utgav Försvarsstaben boken *Maskerad front – handbok i säkerhetstjänst* vilken varnade för att en listig fiende skulle kunna erövra Sverige utan att behöva avlossa ett enda skott, om man använde en "maskerad front", och om svenskar i allmänhet var för slöa och likgiltiga för att kunna reagera effektivt. Stor framgång skulle fienden få om han också utsatte oss för "hjärntvätt", propaganda "...som påstår att vad vi tycker är svart istället är vitt... Då går det kanske med oss som med stenen – vi holkas ur genom upprepningens verkan".

Fastän ingen potentiell angripare namngavs, kände sig ledningen för Sovjetunionen utpekad. Kreml vände sig till den svenska regeringen med krav på att distributionen av handboken skulle stoppas samt att utsända exemplar skulle dras in och förstöras. Denna reaktion var givetvis otillbörlig och skulle därför med bestämdhet tillbakavisas.

Men Sveriges regering gav efter för påtryckningen. Landet hade alltså redan då fått ett slags Quisling-regering.

Sverige en "sikkerhetsrisiko"

I april 1965 lyckades en svensk arméofficer spåra upp två spioner, en svensk och en holländare, som, förklädda till elektriker, hade tjänat sovjetisk underrättelsetjänst med att installera gömda avlyssningsmekanismer i viktiga kontorsrum och hem i Stockholms-området. Deras chef, en sovjetisk diplomat, kunde inte gripas, men själva fördes de med bevismaterial till Försvarsstaben där de erkände sina spionbrott och berättade hur de hade rekryterats.

Några timmar senare kördes de med sina skrivna bekännelser till Polishuset på Kungsholmen. Här skulle de ha åtalats och häktats. Men i istället släpptes de ut i friheten och fick tillbaka den del av bevismaterialet, som spionutrustningen utgjorde. Arméofficeren fick veta av ett polisbefäl att "numera släpps alla sovjetiska spioner". "Alla?" undrade officeren. "Nej, inte nödvändigtvis alla", förklarade polisbefälet, "spioner, som har uppmärksam-

mats internationellt, blir åtalade och häktade. Så vill både Moskva och vår regering ha det, eftersom den sovjetiska manipuleringen av den svenska undfallenheten annars inte skulle kunna döljas för omvärlden." År 1968, på ett möte i Helsingfors med nordiska socialister och kommunister, meddelade statsrådet Olof Palme, att en kampanj för en "nordisk försvarsunion" nu skulle inledas. En sådan skulle på ett avgörande sätt gynna "världsfreden".

När en norsk tidning hade uppmärksammat att Palmes anförande i Helsingfors var identiskt med en ledarkommentar i *Pravda* samma dags morgon, blev Palme nervös, och då frågan kom upp på en presskonferens i Stockholm skrek han hysteriskt att han var angripen av "den extrema högern" för att denna inte gillade hans "fredssträvanden".

Norges före detta utrikesminister Halvard Lange, en prominent företrädare för Arbeiderpartiet, varnade offentligt för att Sovjetunionen – med hjälp av Olof Palme – försökte få Norge, Danmark och Island att lämna NATO. Med Palme i ledande ställning hade Sverige, enligt Lange, blivit en "sikkerhetsrisiko" (säkerhetsrisk).

Moskvas manipulering

Flera exempel på det otillbörliga sovjetiska inflytandet i Sverige kunde avslöjas. Det stora och mycket uppmärksammade "programmet" för svensk hjälp till kommunister i Vietnam hade i själva verket utarbetats av det sovjetiska kommunistpartiets internationella avdelning. "Programmet" presenterades i Moskva av icke-svenskar bara några timmar innan svenska eftersägare i Stockholm oriktigt beskrev det som ett svenskt initiativ.

Det var länge svårt för de berörda att dölja Moskvas manipulering. Mellan officiella sovjetiska och svenska fora för utrikespolitik fanns frontorganisationer som man inte alltid hann maskera och som emellanåt hoppades över, så att UD och det socialdemokratiska partiets internationella avdelning kom att framstå som direkta underavdelningar till det sovjetiska utrikesministeriet och det sovjetiska kommunistpartiets internationella avdelning.

Den av *Pravda* och Palme samtidigt lanserade idén om en nordisk försvarsunion sopades under mattan efter de norska reaktionerna. Den sovjetiska Vietnam-hjälpen med svenska pengar försvarades med en ofantlig propagandapparat, som hade

byggts upp bland annat för att dölja Sovjetunionens otillbörliga göranden.

Apparatens centrum var Sveriges Radio & TV, som under statsrådet Palmes befäl till stor del hade blivit en kommunistisk institution för promovning av marxism-leninismens spridning världen över.

Så snart Palme, utan att konsultera kongungen, alltså i strid mot den dåvarande grundlagen, hade gjort sig till statsminister offentliggjorde han som sin högst prioriterade ambition den att få till stånd en nordisk ekonomisk union, Nordek. När det hade framkommit att även denna idé hade utarbetats i Moskva, igen med avsikt att fjärma Norge och Danmark från västsfären, sopades också detta projekt under mattan.

Det blev angeläget för flera intressen att det sovjetmanipulerade Sverige med "aktiv utrikespolitik" och Palme som statsminister maskerades, att omvärlden berövades korrekta beskrivningar av skeendet i Sverige. Kreml ville givetvis dölja sina avsikter bakom sina göranden i Sverige. Sveriges regering ville dölja att den var manipulerad. Oppositionen ville dölja att den hade skrämts till handlingsförlamning. Även kommersiella intressen deltog i maskeringen av Sverige, eftersom verkligheten i landet var dålig reklam för svenska exportprodukter.

Man ville få bort självständiga utrikeskorrespondenter. Många av dem lämnade Stockholm då regeringen hade upphört med engelskspråkiga presskonferenser. Enligt Roland Huntford, som representerade London-tidningen *Observer*, utsattes kritiskt skrivande utrikeskorrespondenter också för regeringsinitierade trakasserier.

Nyheter från Sverige blev alltmer sällsynta. En politisk teckning i norska *Morgenbladet* visade en karta med bara hav mellan Norge och Finland. Tecknarens budskap var att Sverige verkade försvinna...

Palme blev helgon

1983 utkom Paul Johnsons *A History of the Modern World – From 1917 to the 1980's*. Skandinavien var inte helt bortglömt. Einar Gerhardsen nämndes, liksom Tage Erlander och även Jan Myrdal (för sin tolkning av Mao). Men Olof Palme nämndes inte med ens en antydning. De offentliga projiceringarna av Sverige och Palme hade länge avvikit från verkligheten i så hög grad, att även en energisk och oförskräckt författare och historiker som

Johnson föredrog att lämna ämnet som ett tomrum.

När Palme hade mördats 1986 kom hela det väldiga propagandamaskineri, för vilket Försvarsstaben hade varnat i den förbjudna boken *Maskerad front*, att användas för en intensifierad förfälskning av den svenska verkligheten. Av Palme gjordes ett nationalhelgon. Hans motståndare utsattes för extremt fiendliga publicitetskampanjer, och flera av de angripna sades vara ansvariga för mordet.

Bland de många böcker som har bidragit till denna vrångbild har flera med säkerhet tillkommit på initiativ av den svensk som den norske spionen Arne Treholt vid sitt gripande namngav som sin KGB-mot-svarighet i Sverige. Uppdrag: Olof Palme, som skrevs hastigt år 1987 av statssubventionerade journalister, blev ett slags modell för många av de ytterligare Palmemordsböcker som följde.

Kontraktet är den senaste. Dess författare försökte ge boken, som det står på omslaget, en "anglosaxisk bestsellerkaraktär". Man skyttar försök att tona ner det hemmasvenska vänsterförfattandets politiska moralisering. Bokens utgivare till och med påstår att den är en översättning.

Men *Kontraktet* kan omöjligen vara en översättning av en äkta brittisk-engelsk text. Ingen brittisk person, och absolut ingen brittisk författare, skulle sätta en "Sir"-titel omedelbart före ett efternamn, vilket görs i denna bok. Inte heller skulle en engelskspråkig författare eller en riktig översättare stava maträtten "shepherd's pie" som "shepherd's pie", vilket görs på sidan 118.

Enligt *Kontraktet*-storyn beställdes mordet på Palme av en svensk industriledare som var påhejad av sin amerikanske vän vars "konservatism" hade "utvecklats till ett...nästan besvärande kommunisthat". Svensken befarade att Palme skulle förstatliga bankerna. Amerikanen fruktade att Palme kunde bli något stort inom FN.

På ett krångligt sätt anlitar svensken en yrkesmördare, som i bokens början givetvis befinner sig i Sydafrika – för att mörda en hygglig svart fackföreningsledare. Med tiden skjuts den svenske statsministern på Sveavägen i Stockholm av yrkesmördarens norske medhjälpare. Yrkesmördaren mördar sin assistent och de övriga som han kom i kontakt med under uppdraget, även den svenska flickvännen. Snart dör industriledaren av en hjärtattack, och yrkes-

mördaren mördas av den sydafrikanske fackföreningsledarens son.

Efter alla dessa dödsfall kan ingenting bevisas, men uppmärksamhet riktas på "högerextremisten Gunnar Wiktorsson" och "Karl Larsson", en A-lagare från Tensta, för att yrkesmördaren lurade dessa två svenskar till platser och göranden som föranledde misstankar mot dem.

I förhandspubliciteten om *Kontraktet* framhölls att boken inte bara gavs ut för att underhålla, utan främst för att författaren, John W. Grow*, antogs ha mycket ingående kunskaper om Palmemordet och möjligen själv hade varit mördaren. För den som är intresserad av mordfallets lösning finns i boken något av värde. I likhet med storyn var det säkerligen så i verkligheten, att mordets planeringschef på förhand ordnade med indicier mot oskyldiga personer som därför skulle framstå som troligare mördare.

Men det var säkerligen inte en industrimans rädsla för banksocialisering som föranledde mordet. Det torde vid den tiden inte ha funnits några svenska regeringsplaner på sådan konfiskering.

Alla realiteter vid mitten av 1980-talet tydde istället på att regeringen var tvungen att lägga om den ekonomisk-politiska kursen. Den offentliga parasitsektorn hade vuxit sig så enormt stor, att hela landet, inklusive parasiterna, befann sig i en farlig kvicksandsekonomi. Nästan alla ekonomiska aktiviteter av betydelse var så bundna till ökande utgifter, att landet rörde sig neråt, även då produktiva medborgare ökade sina insatser.

Väsentligen hade alla idéer, som bar Palmes märke, visat sig vara misslyckade eller katastrofala. Internationellt hade vänsterintellektualismen praktiskt taget upphört.

Svenska lösningar hade tidigare tilltalat somliga, men nämndes nu i samband med den internationella vänsterns misslyckanden. En ny, frihetlig vind, skulle snart få kommunistpartier att byta namn eller upphöra. Det sovjetiska kommunistpartiet förberedde övervintring bakom diverse fronter. Pengar överfördes till internationella frontorganisationer, och KGB intensifierade sin organiserade brottslighet.

Palme hade fiender i många läger: bland vanligt folk, som passivt plågades av högt

*Det har hävdats att att John W. Grow skulle stå för författarparet Jan Guillou och Leif G W Persson, såväl J i Jan som G W ingår ju med versaler i namnet.

skattetryck samt av den offentliga sektorns arrogans och inkompetens, men det fanns också svenskar som aktivt förberedde en exponering av mörklagda bevis för att Sovjetmakten under flera decennier hade manipulerat svenska regeringar och andra vitkiga institutioner, dels för att personer i regeringskretsen otillbörligen hade givit sovjetmakten aktiv hjälp.

Det verkar nu vara bortglömt i Sverige att en sådan exponering redan hade pågått en tid, när Palme mördades. Det var klart att Palme, åtminstone via Anders Ferm i New York, hade haft otillbörliga förbindelser med sovjetisk underåtteljäst på hög nivå.

KGB visste att många fler avslöjanden skulle komma under 1986, och att dessa sannolikt skulle föranleda uppmärksammade rättsfall vid vilka Sovjetunionens maskerade fronter sedan 1960-talet eller tidigare skulle bli demaskerade. KGB hade försökt hindra dem som förberedde dessa avslöjanden, men det hade inte gått att spåra upp och neutralisera alla.

Det enda som kunde hindra en för Sovjetmakten mycket skadlig demaskering, var ett brutalt mord på Palme i kombination med en skönmålning av offret och en svartmålning av alla som hade försökt att beskriva honom och hans göranden korrekt.

Ett brutalt mord skulle också kunna göra Palmes politik, idéer och uttalanden sakrosankta. Det skulle bli nästan omöjligt att påstå att Sovjetunionen hade haft ubåtar i svenska vatten. Det vore att "skymfa Palmes minne". Med samma hänvisning skulle man under en ganska lång tid kunna bevara utbetalningar från den svenska statskassan till alla pro-sovjetiska nyhetsmedia med mera i Sverige, samt till Pierre Schoris och Boris Ponomarevs nät av kontakter och vänner världen över, inklusive tyrannen Fidel Castro.

En av Palmemordfallets mest centrala komponenter är den, som redan framhållits, att den svenska regeringsmakten i augusti 1989, tvingades bekräfta att den sovjetiska ambassaden i Stockholm kände till Palmemordet på förhand, samt att Sveriges regering avsåg att för evigt beröva rättsväsendet bevisen för det sovjetiska ansvaret.

Palmemordsböcker, som inte nämner detta, framstår som produkter av regeringsmakt utan heder i invant samarbete med kommunistiska desinformatörer.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Tommy Hansson. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är *Contras* sammanfattning av originalkällan, om inte annat markeras med citationstecken.

Offentlig kultur

Det har väl inte undgått någon av *Contras* läsare att kulturhuvudstadsåret 1998 är över oss, i varje fall oss som är bosatta i anslutning till Stockholm. Det är vi skattebetalare som huvudsakligast står för fiolerna och ser till att medlemmarna i huvudstadens kulturetablissemang får känna sig riktigt viktiga under ett helt år.

Frågan är då vad gemene man har för glädje och nytta av att kunna betrakta Charlotte Öberg-Bakos hängande skulpturer i Karlavägens mitt eller avnjuta den beryktade Staffan Westerbergs pjäs "Broder Frans, var är du nästan?" under hela 1998. "Kulturens värden kan inte mätas i pengar", kanske någon svarar. Nej, kanske inte. Däremot kan dess kostnader förvisso göra det, och då bör man fråga sig om kulturen verkligen bör tilldelas en myckenhet offentligt stöd samtidigt som vård och skola biter i gräset.

Dessa och närallgande frågor ventilerades i kulturprogrammet "Centrum" i TV1 i april. Den nyliberale debattören och författaren Johan Norberg drev här linjen, att kulturpolitiken bör avvecklas – istället skall finansieringen överlätas åt marknaden och de enskilda konsumenterna. Den åsikten framkallade givetvis djup indignation inte bara bland närvarande kulturknuttar – bland dem den bisarra konstörinnan Channa Bankier – utan också bland TV-recensenter dagen därpå.

Det kan möjligen vara befogat att avsätta begränsade skattemedel till institutioner av allmänt intresse, men principen bör vara att kulturen skall bära sig själv. Abnorma företeelser som livstidslön åt författare och konstnärer, där vänsterinriktade kulturbyråkrater belönar likasinnade polare bland utövarna, borde det givetvis hissas pestflagg för.

Ideologisk brottslighet

Brottslighet med ideologiska förtecken ökar i Sverige, konstaterar Per Wikström i

Brottsförebyggande rådets tidskrift *Apropå* nr 1 1998. Livsmedelsindustrin och pälshandeln är de hårdast drabbade branscherna, och bara i Umeå har enligt polisens beräkningar värden för 25 miljoner kronor förstörts. Förövarna är fanatiker som främst påstår sig kämpa för djurens rättigheter, kvinnosaken, antirasistiska ideal och en bättre miljö.

Djurrättsaktivisterna (ofta kallade "militanta veganer") angriper pälshandeln, köttindustrin, skinn- och möbelbutiker, charkuteriäffärer, zoologiska butiker och försäljare av fiskeredskap. Även anläggningar där det utförs djurförsök och djurfarmer attackeras, varvid djur ofta stjäls eller frisläpps. Erfarenheter från Holland och England visar, att pälshandeln nästan utplånats i dessa länder, medan den i Sverige halverats sedan början av 1980-talet. I dag trappar aktivisterna upp sina angrepp.

"Djurrättsaktivisterna bygger sin ideologi på filosofen Peter Singers idéer om att djur lider lika mycket som människor", konstaterar Wikström. Normal djurhållning blir i det perspektivet sak samma sak som tortyr, fångenskap och mord i bokstavlig betydelse. Enligt Wikströms uppfattning är djurrättsaktivisternas mål inte att skapa opinion utan "att göra så mycket ekonomisk skada att verksamheten upphör". Vid en anlagd brand vid

charkuteriföretaget Scan i Umeå den 2 februari 1997 förstördes enligt polisen värden för 14 miljoner kronor. Djurterroristerna har dessutom stödgrupper som inte begår brott, men som stöder verksamheten på olika sätt.

Fanatiska feministerna har under senare år använt våldsamma metoder i en kampanj mot pornografin i samhället, till exempel genom att bränna PR-bilar för en porrklubb och angripa videouthyrare som saluför porrfilmer.

Väldsbegagna så kallade antirasister samlas i en paraplyorganisation som kallas Antifascistisk aktion (AFA) som själv inte tvekar inför fascistiska metoder, som att överösa meningsmotståndare med gatstenar och molotovcocktails. Man har även förstört symboler för det borgerliga, "fascistiska" samhället av typ golfbanor och banker. AFA accepterar både våld och kriminell verksamhet som led i kampen.

Militanta miljöaktivister har slutligen förstört maskiner och byggnadsutrustning till värden av miljontals kronor. Den mest kända grupperingen, som huvudsakligen tycks bestå av överklassungdomar, kallar sig Socioekologisk aktion. Miljöfanatiker har även angripit mål som McDonalds och genomfört husockupationer.

I artikeln i *Apropå* konstateras, att det är sällan de ideologiska brottslingarna grips och ställs inför rätta.

Avskaffa landstinget!

Ovanstående krav framförs inför årets landstingsval av fem samverkande lokalpartier i Stockholms län. De fem är Botkyrkapartiet, Drevvikenpartiet/Huddinge, Haningepartiet, Samling för Sigtuna samt Täljepartiet i Södertälje.

–Landstinget är en koloss på lerfötter, citeras Täljepartiets ordförande Carl Gustaf Carpel i *Länstidningen* den 8 maj. Landstinget är en produkt av en flummig, förgångentid när många trodde att vi skulle ha råd med vad som helst.

De fem partierna går alltså in i landstingsvalet med målet att avskaffa landstinget, vilket man ser som en kostsam koloss och ett hinder för den lokala demokratin. Sjukvården bör i stället, menar de fem partierna, överföras till kommunernas ansvarsområde – tillsynsmyndigheter blir socialstyrelsen och länsstyrelsen. Dock skall samtliga universitetssjukhus i länet enligt de fem partierna överföras till staten.

Även kollektivtrafiken skall enligt de samverkande lokalpartierna överantvaras i kommunens hand, medan SL i framtiden kan drivas som ett fristående bolag. Viktiga övergripande verksamheter såsom polisväsende/polisstyrelse kan handhas av länsstyrelsen och kommunförbundet. Övriga aktiviteter som i dag sker i landstingets regi avvecklas.

De fem partierna ställer upp med en gemensam lista under namnet Avskaffa landstinget och där varje parti är garanterade de båda första platserna i respektive kommun.

Vindkraften miljöhöt

Kärnkraftens motståndare talar sig varma för att det är dags att på allvar satsa på så kallade alternativa energikällor. De tycks glömma, att en sådan satsning för flera miljarder kronor har skett under senare decennier utan synbara resultat.

En av de mest populäraste energikällorna bland kärnkraftsmotståndarna är vindkraften. En populär ramsa i sammanget lyder:

Vad ska väck-
Barsebäck!
Vad ska in-
Sol och vind!

En satsning på vindkraften kräver ett mycket stort antal skrymmande vindkraftverk. Var en som rest i exempelvis Danmark, södra Tyskland, England eller Spanien vet att dessa dominerar landskapsbilden totalt. Ingenjör Anne Lennervad i skån-

ska Skurup kritiserar i det perspektivet Närings- och teknikutvecklingsverket (NUTEK), som förespråkar en storsatsning på svensk vindkraft. Lennervad noterar att många plågade människor tvingats konstatera, hur deras boendemiljö slagits i spillror till följd av de skrymmande vindkraftverken vilkas ljud förstärks i husen och bland annat försorsakat sömnsvårigheter.

Vindkraften är inte den sörgårdsmässiga energikälla som kärnkraftens fiender vill få oss att tro. Den 18 februari 1997 kollapsade till exempel ett vindkraftverk i norra Tyskland, varvid vingarna flög över en landsväg och borrhade sig ner i jorden några hundra meter från verket. På vintern brukar dessutom stora isklumpar lossna från vingarna och slungas iväg långa sträckor med livsfara för förbipasserande (i Tyskland har vägar vid vissa vindkraftverk stängts).

Moderna vindkraftverk är inte några hemtrevligt knirkande väderkvarnar utan maskinmonster med en höjd som motsvarar ett 30-våningshus. "Gotland är redan illa åtgånget liksom Öland, Skåne, Halland och Bohuskusten", anser ingenjör Lennervad. "Det är hög tid att tänka om."

(Kommun-Aktuellt)

Militär enfald

Med sådana vänner behöver Sveriges försvar inga fiender. Detta kan förbehållslöst sägas om överste I. graden Johan Kihl, som enligt ett referat i *Svenska Dagbladet* den 8 december 1997 utlät sig på följande sätt: "Hotet om en invasion från Ryssland har försvunnit eller försvinner helt inom ett år. Därmed blir kustartilleriet, minlinjerna och ubåtarna onödiga. Framtidsbedömningen styrks av president Boris Jeltsins löfte i svenska riksdagen att skära ned armé- och flottstyrkor i nordvästra Ryssland med över 40 procent...Det svenska försvaret måste i stället inriktas på att möta dagens datorsoldater. Hackers i uniform kan slå ut stora delar av Sverige från datorns tangentbord...".

Precis som det när kärnvapnet var nytt på en del håll antogs, att konventionell krigsföring var ett minne blott, så teoretiserar somliga bedömare – både sådana med militär anknytning och sådana som saknar det – att "framtidens krig" kommer att bli helt annorlunda. Alltså är det onödigt att hålla sig med konventionella stridsmedel. För ett par decennier sedan föreslog exempelvis en militär tänkare, att det svenska

försvaret helt skulle ersättas med robotar. Överste Kihls uttalande är ett liknande exempel. Uppenbarligen vill han ligga rätt i tiden och visa, hur nytt och modernt dagens militära tänkande kan vara. Parallellt härmed excellerar försvarsmaktens olika organ i att anpassa sig till den "nya tidens tänkande" genom att visa hur multikulturellt, könsjämnt, miljövänligt och allmänt genomhyggligt det svenska försvaret är.

Förlåt en yngling: är inte det svenska försvarets uppgift att försvara vårt land i händelse av krig och därvid vara förberett på alla tänkbara scenarion? *Contra* instämmer helt med det pålitliga märket Jan von Konow i följande analys av överste Kihls uppseendeväckande fadäs: "Hur enfaldigt får egentligen en överste i högkvarteret uttrycka sig? Finns ingen fastlagd gräns för var omdömesförmågan skall anses ha upphört?...Generellt sätt är enfaldighet individens ensak och personliga bekymmer. Men när enfalden – som i detta fall – torgförs som högkvarterets strategiska filosofi finns stark anledning att inte bara häpna utan även djupt förskräckas."

Möjligheten finns alltså att Johan Kihls uttalande har fullt stöd av högsta försvarsledningen med ÖB Wiktorin i spetsen. I så fall är Sverige och dess folk sannerligen illa ute i händelse av fientlig invasion.

(Fritt Militärt Forum)

Onödigt i framtidens strömlinjeformade dataförsvar?

Kommunala pengar

används av Hägerstens stadsdelsnämnd i Stockholm för att dela ut gratis bajspåsar till hund- och kattägare. För att få påsar måste man vända sig till "medborgarkontoret" och ta upp tid från en av staden avlönad tjänsteman! Inte underligt att "vi under skatter digna ned".

UTLANDS-NYTT

Norrmän mot kvinnodagen

På den internationella kvinnodagen den 8 mars genomförde medlemmar i norska Framskrittspartiets ungdomsförbund FpU en antifeministisk aktion i centrala Oslo. "Låt män vara män" var den samlande parollen för de ungdomar som mött upp. Bland plakattexterna märktes "Nei til kvinnodagen - vi er alle mennesker", "Kvotering = diskriminering!" samt "Sett enkeltindividet i fokus!"

Efter att först ha stått på Jernbanetorget i den norska huvudstaden tågade ungdomarna mot Youngstorget. Det kvinnotåg de manliga demonstranterna mötte under marschvägen uppmanades bland annat att införa en "menneskedag" i stället för kvinnodagen.

(Framskritt, Oslo)

Oroande rysk framtid

Bara ett par dagar innan president Boris Jeltsin avskedade praktiskt taget hela den ryska regeringen, varnade reformpolitikern Boris Nemtsov för att Ryssland är på väg mot "en auktoritär, halvmilitär regim... Det är dit vårt sedan länge lidande Ryss-

Rysslands president Boris Jeltsin - demokrat eller despot?

land är på väg." Nemtsov hävdade att den sorts ledarskap och penningvälde Ryssland bygger upp är oroligt, oförutsägbart och farligt. Jeltsins godtyckliga aktion, och det faktum att den kan ha igångsatts av en av Rysslands största nya miljardärer understryker Nemtsovs utsaga.

Boris Nemtsov är en av Rysslands unga reformpolitiker och en av de få att överleva Jeltsins utrensning och kan bli en man att räkna med på allvar i framtidens Ryssland. Nemtsov avvisar den postsovjetska penningrullningen bland det ryska ledarskapet och understryker att "samhället

börjar känna definitiv avsmak" mot det nyrika etablissemanget och de stora brottslingarna. Nemtsovs yttranden offentliggjordes i *Argumenty i Fakty* den 17 mars.

Nemtsov varnade sina landsmän för "administrativ-oligarkisk kapitalism", som enligt honom vore "ett monster vilket blev till i kölvattnet av de postsovjetska kommittéerna och ministerierna för statsplanering..." "Denna sorts samhälle är farligt och oförutsägbart", ansåg Nemtsov, eftersom "det är ett i vilket mellan fem och tio människor tror att världen snurrar kring dem medan resten lever i fattigdom".

Andra kritiker har pekat på att det är precis i ett samhälle som det ryska, som en "röd-brun" koalition mellan gamla kommunister och ultranationalister av nazityp har förutsättningar att växa sig stark.

En sanningssägare som Boris Nemtsov torde ha små chanser att göra sig gällande åtminstone i ett kortsiktigt perspektiv.

(Washington Inquirer)

Rysslands man i Washington

Strobe Talbott är biträdande amerikansk utrikesminister med ansvar för USAs politik gentemot Ryssland. Hans främsta merit för tjänsten torde vara att han är gammal vän till Bill Clinton; han har dessutom ett förflutet som journalist på den amerikanska tidskriften *Time*. Det oroande med Talbott är att han är en doktrinär vänsterman som hade intima förbindelser i Moskva redan under sovjettiden.

När Talbotts kandidatur behandlades i senaten den 8 februari 1994 antydde senator Jesse Helms, att Talbott under sin journalistiska karriär användes av den sovjetiska spionorganisationen KGB. Trots att Talbotts svar var långt ifrån tillfredsställande hade han inga svårigheter att bli godkänd som biträdande minister i State Department. Faktum är dock att Strobe Talbott under en följd av år hade nära kontakter med KGBs inflytandeagent Victor Louis, som skall ha "läckt" manuset till den förre sovjetiske diktatorn Nikita Chrusjtjovs memoarer till Talbott 1969.

Det som gör Talbotts förflutna intressant är det faktum att han i dag är ansvarig för Förenta staternas Rysslands-politik, vilken framstår som närmast katastrofal. Washington har exempelvis inte kunnat

förhindra, att Rysslands på ett skandalöst sätt överfört ballistisk robotteknologi till såväl Iran som Irak. Moskva har jämväl försett Bagdad med reservdelar till jetdrivna stridsflygplan. Ryssarna har på punkt efter punkt motarbetat USAs intressen.

Strobe Talbotts ideologiska hemmahöghet kan närmast jämföras med Pierre Schoris, om vilken det också gått rykten att han samarbetat med KGB. Talbott skrev i *Time* den 7 september 1981 att "Israel är på god väg att bli inte bara en dubiös tillgång utan en entydig black om foten för amerikanska säkerhetsintressen". Vid andra tillfällen har han förnekat att Israel är eller borde vara en naturlig amerikansk allierad i Mellanöstern.

I likhet med Schori har Talbott vidare missförstått (medvetet eller ej) det kalla krigets innebörd. Under sin tid på *Time* intog Talbott regelmässigt samma positioner som KGB och förlöjligade exempelvis Ronald Reagans initiativ Strategic Defense Initiative (SDI, populärt kallat "Stjärnornas krig"), som i verkligheten starkt bidrog till demokratins seger i det kalla kriget och Moskva-kommunismens fall. I Talbotts (och Schoris) perspektiv var det USA/CIA och inte Sovjet/KGB som företrädde den aggressiva linjen och hotade världsfreden. Givetvis var det Strobe Talbott som skrev artikeln om Michail Gorbatsjov, sedan denne av *Time* 1990 utsetts till "decenniets man":

"Scenarion för en sovjetisk invasion av Västeuropa har alltid haft ett drag av paranoid fantasi... Gorbatsjov hjälper väst genom att visa att det sovjetiska hotet inte är vad det brukade vara. Den verkliga poängen är emellertid, att det aldrig existerade." En amerikansk kritiker kommenterade denna Talbotts tes så: "Om Talbott inte influerades av sina KGB-kontakter, kunde det bara bero på att han redan var övertygad om de frågor de drev."

(The American Spectator)

Kritik mot Åslund

I den ansedda konservativa amerikanska tidskriften *National Review* (26/1 1998) riktas skarp kritik mot den etiska hållningen hos vissa av Rysslands reformivare. Främst är det nyliberalen Anatolij Tjubajs och indirekt dennes svenske vän Anders Åslund som hamnar i skottgluggen. Tjubajs tillhörde länge president Boris Jeltsins favoriter och ansågs, också av sina motståndare, vara en hederlig karl med oomtvistad integritet. Efter en serie skandaler med början i slutet av förra året har emellertid Tjubajs rykte skadats avsevärt.

Liksom ett otal andra postkommunistiska ryssar har Tjubajs uppenbarligen lagt ner en god del tid och energi på att berika sig själv. Han har bland annat beslagits med skattefiffel och kritiserats för att via organisationer han kontrollerar ha tillförsäkrat sig om stora penningssummor från stenrika affärsmän. Relativt nyligen uppdagades, att Tjubajs hade tagit emot 90 000 dollar (ca 720 000 kronor) från ett förlag med anknytning till en bank (Onexsimbank) där Tjubajs har intressen. Fyra av Tjubajs medhjälpare tog emot lika stora summor när de ännu var anställda av regeringen. De blev avskedade av Jelstin, medan Tjubajs blev av med sin post som finansminister. Strax därpå avslöjades, att ett ryskt investeringsbolag gjort sensationellt stora vinster på den ryska aktie- och obligationsmarknaden efter insidesinformation från Tjubajs och Onexsimbanks chef Vladimir Potanin.

Anatolij Tjubajs brukar rutinmässigt avfärda kritik och anklagelser om ekonomiska oegentligheter såsom politiska attacker från reformmotståndare, och han uppges även ha bett sina många vänner inta den positionen. Till vännerna hör den svenske ekonomen och östkännaren Anders Åslund, som skrivit varmt uppskattande om Tjubajs i exempelvis *The Weekly Standard* och *New York Times*.

Det är gott och väl att vara för ekonomiska reformer i Ryssland. Reformanhängare som i sin personliga vandring är mindre nogräknade riskerar dessvärre dock att kasta ett tvivlets slöja över själva reformpolitiken, vilket förvisso är allvarligt.

Inget åsiktsmonopol

I Sverige vägrade polisen att ge Ny Demokrati tillstånd att genomföra en demonstration den 1 maj. Polisen ansåg inte att den kunde garantera säkerheten och att de åsikter som Ny Demokrati företrädde inte var tillåtna att framföra på allmän plats den 1 maj. Yttrandefrihet är en högst tidsbegränsad sak enligt Stockholmspolisens. Någon sådan tidsbegränsning kan dock inte läsas i den svenska grundlagen. När dävbarande partiledaren John Bouvin anlände till den av ett massivt polisuppbåd avspärrade platsen med en svensk flagga och en FN-flagga blev han gripen och förd till polisstationen. Bouvin sade sig vilja demonstrera för att Sverige skulle uppställa FN:s flyktingkonvention som rättsnöd för flyktingpolitiken och FN:s agenda 21 för miljöpolitiken. Contra har förvisso inte mycket till övers för den socialistiska agenda 21, men tycker att det är rimligt att

Carl I Hagen, ledare för Fremskrittspartiet talar i Drammen den 1 maj. Stockholmspolisens skulle ha förbjudt hans tal, eftersom den menar att det bara är tillåtet att sprida socialistiska åsikter den 1 maj.

sådana åsikter får framföras på gator och torg alla årets dagar.

I vårt västra grannland Norge är det däremot tillåtet att framföra även andra åsikter än de socialistiska den 1 maj. Fremskrittspartiet, Norges näst största parti, ordnar varje år stora möten och demonstrationer den 1 maj. I år talade partiledaren Carl I. Hagen (Norges Ian Wachtmeister) i Drammen inför 3 500 jublande åhörare.

Daniel Ortega anklagas för sexuella övergrepp

Nicaraguas förre president, ärkesocialisten Daniel Ortega, anklagas av sin styvdotter Zoilamerica Ortega för att han har utnyttjat henne sexuellt från elvaårsåldern. Zoilamerica har försökt göra rättssak av

detta, men hennes första försök föll i domstolsprövning sedan det avslöjats vissa formella brister i stämningsansökan. Men fortsättning lär följa.

Daniel Ortega, med svensk uppbackning från Olof Palme, Pierre Schori och likasinnade var självutnämnd president när Nicaragua under några år följde en kubansk socialistisk katastrofkurs. Han blev utslängd som president i Nicaraguas första demokratiska val någonsin.

Tusen kristna arresterade i Kina

Trycker mot kristna – liksom mot andra religiösa grupper åt här i Kina. Under slutet av förra året arresterades mer än 1000 pastorer och evangelister enligt uppgifter från kristna källor i Kina. Arresteringarna skedde parallellt med och efter president Jiang Zemin's besök i USA i november. Flera av de gripna har dömts till fängelse för sin religiösa verksamhet.

Ett "populärt" brott är bedrivande av religiös verksamhet i icke registrerade församlingar (registrering nekats naturligtvis den som ansöker om det). En av de dömda, pastor Xu Yongze, fick tio års arbetsläger.

I Kinas grannland Laos, också styrt av en kommunistisk regim, arresterades i januari 44 kristna som deltog i Bibelstudiegrupper. I mars blev åtta av dem dömda till tre års fängelse. Tio sitter fortfarande i fängelse utan rättegång, medan tre har dömts till ett års fängelse och sedan släppts fria. (Ljus i Öster och Ropet fra Øst)

Chockerande dom i Bavern

En domstol i Bavern har dömt före Tysklandschefen för datanätet Compuserve, Felix Somm, till två års villkorligt fängelse. Hans brott: Spridning av barnpornografi. Somm var ansvarig för det elektroniska nätet, som utnyttjades av hundratusentals kunder och spred miljoner meddelanden varje dag. Myndigheterna fann att det var belagt att det i tretton fall förekommit spridning av barnpornografi via Compuserve. Felix Somm hade själv bidragit till att tipsa myndigheterna om vad som förekom på nätet och på allt sätt bidragit till att identifiera de ansvariga. Men det var Somm, representant för nätägaren, som dömdes enligt den tyska lagen.

Kalla krigets hjältar:

Av Tommy Hansson

Inga vänstervalsar med Strauß

Franz Josef Strauß nådde aldrig det hägrande kanslersämbetet i det tidigare Västtyskland. Ändå var han utan tvivel en av den tyska förbundsrepublikens mest betydande politiker under tiden från Andra världskrigets slut till det kalla krigets slutskede. Han dog 73 år gammal 1988 och fick således inte uppleva Tysklands återförening.

Nobelpristagaren i ekonomi, Friedrich von Hayek, sade en gång om Franz Josef Strauß (1915-88): "Franz Josef Strauss är den ende sanne anhängaren av marknadsekonomin bland de ledande tyska politikerna. Han är den ende store liberale politikern av format i Tyskland, som kämpar mot de socialistiska partierna." Det innebär att den färgstarke Strauß i den berömda österrikiske ekonomens perspektiv var den ende sentida tyske politiker som bekände sig till det ytterst framgångsrika ekonomiska koncept som skapat "det tyska undret", och som under Ludwig Erhards ledning på några få år ryckt upp Tyskland ur den ekonomiska förödelse som skapats av kriget och nazisterna.

Strauß blev övertygad demokrat och marknadsvän under sina ungdomsår i Hitlers nationalsocialistiska Tyskland och stärktes i sin övertygelse av Erhards djärva och framsynta ekonomiska politik. Han skulle därför, trots sitt namn, aldrig gå på några vänstervalsar...

Det andra område inom vilket Strauß kom att bli mycket engagerad var utrikespolitiken, där han tidigt valde att bestämt säga ifrån gentemot Sovjetunionens expansionssträvanden och avvisa en missriktad, västerländsk eftergiftspolitik. Det gav honom ett rykte som en konfrontationspolitiker och en kalla krigets slugger – som vi skall se längre fram är detta emellertid en ofullständig bild av den skicklige utrikespolitikern Franz Josef Strauß.

Byggede upp armén

Franz Josef Strauß föddes i Bayerns huvudstad München den 6 april 1915 som son till en slaktare, som ville se sonen efterträda honom i yrket. I skolan visade

Franz Josef Strauß valtalar i gemyttlig, bayersk miljö inför det västtyska valet 1980. Strauss blev aldrig kansler, men var ändå enen av efterkrigstidens mest inflytelserika tyska politiker.

han dock prov på gott läshuvud och tilläts av föräldrarna läsa vidare. Han studerade historia och klassiska språk vid universitetet innan han inkallades i den tyska krigsmakten under Andra världskriget, där han tjänstgjorde som löjtnant i den tyska armén på östfronten.

Strauß var som 30-åring 1945 med om att grunda CSU, en bayersk variant av det tyska kristdemokratiska partiet CDU. Innan han gav sig politiken helt i våld var han under något år tjänsteman på distriktnivå i Bayern. 1949 valdes han in i det västtyska parlamentet *Bundestag* och blev samma år CSUs partisekreterare. 1953 tog Strauß politiska karriär ett stort språng framåt då han utsågs till minister utan portfölj i Konrad Adenauers regering. Strax därefter fick han ta över ledningsansvaret för ministeriet för atomfrågor.

Det är som försvarsminister efter Theodor Blank som Franz Josef Strauß 1956 hamnar i rampljus på allvar. Under Strauß överinseende bygger förbundsrepubliken upp den nya armén – *Bundeswehr* – till en modern armé och ett av den västliga försvarsalliansen NATOs viktigaste element. Det är dock tyvärr inte som den västtyska arméns föregångsman som Strauß i första rummet ihågkommit som

tysk försvarsminister. I stället förknippas hans namn i första hand för den så kallade Spiegel-affären.

Finansminister

Den vänsterinriktade tidskriften *Der Spiegel* publicerade 1962 i samband med en NATO-övning dokument vilka avslöjade brister i det västtyska försvaret. Strauß blev i egenskap av försvarsminister upprörd, då han ansåg att dokumenten var hemliga. Han lät häkta och åtala tidskriftens ansvarige utgivare och grundare Rudolf Augstein för landsförräderi och besätta dess lokaler med federal polis. Samvetsömma vänsteranhängare rasade och tvingade Strauß att avgå från försvarsministerposten. Han friades senare för anklagelser om att ha missbrukat sin auktoritet.

Franz Josef Strauß fick även uppbära mycket kritik för det olycksaliga beslutet att förse det västtyska flygvapnet med stridsflygplan av typ Starfighter och yttermera bygga om dem i så stor utsträckning, att grundkonstruktionen inte förmådde bära ändringarna. På så sätt blev mer än 100 Starfighter-plan odugliga för Västtysklands flygvapen.

Försvarsskandalerna kunde dock inte

stoppa naturkraften Franz Josef Strauß. Han hade redan 1961 blivit ordförande i CSU, och när det bayerska partiet 1966 gick i regeringskoalition med CDU utsågs den nu 51-årige Strauß till finansminister. Hans mest bestående insats var att han införde ett sinnrikt system för långsiktig ekonomisk planering.

1969 tvingades Strauß och hans kristdemokratiska kolleger lämna över regeringsmakten i Bonn till Willy Brandt och hans socialdemokratiska regering.

Fördömde Ostpolitik

Den svenska Nationalencyklopedin utlåter sig, föga överraskande, på följande sätt om Franz Josef Strauß: "Med bayerska snarare än tyska intressen som ledstjärna och med från kritik mot såväl ideologiska motståndare som borgerliga kolleger var den starkt konservativa Strauß en kontroversiell politiker."

Sanningen är naturligtvis, att med den normalsvenska, rosafärgade utrikespolitiska syn som det uppreklamerade svenska uppslagsverket representerar framstår varje genomtänkt kritik av sovjetkommunismen som "starkt konservativ" eller ännu värre. Det är riktigt att Franz Josef Strauß hade en välgörande illusionsfri och realistisk syn på Sovjetunionen och kommunistiska strävanden i allmänhet. Han sparade inte på kritiken mot Willy Brandts naiva Ostpolitik, som han betraktade som en fara för tysk och europeisk frihet och självbestämmande. Den syn som Strauß gick i spetsen för avvek kraftigt från den som var vanlig i Västeuropa innan Margaret Thatcher som konservativ partiledare i

England blev en ledande utrikespolitisk aktör i Europa. Den borgerliga tyska politiken gentemot Moskva var därmed också mer "konfrontationistisk" än de amerikanska Johnson- och Nixon-administrationernas och anslöt sig snarast till den utrikespolitik som förordades av det republikanska partiets högerflygel i USA med guvernör Ronald Reagan och senator Jesse Helms i spetsen.

När Strauß besökte USA under våren 1980 under Jimmy Carters sista tid vid makten i Washington krävde Strauß med utgångspunkt från den sovjetiska ockupationen av Afghanistan en intensifierad handelsbojkott mot Sovjetunionen. Strauß uttalade sig också för att väst skyndsamt borde upphöra med den mestadels mycket förmånliga finansieringen av östländernas kapitalvaruköp i väst.

Kanslerskandidat

Vänsterns hopplöst endimensionella bild av Franz Josef Strauß som "kommunisthatare" säger mer om vänsterns fobi mot övertygade antikommunisterna än om den verkliga Strauß. Ty parallellt med sina fullt befogade fördömanden av östkommunismen byggde Strauß tålmodigt upp ett eget kontaktnät i öststaterna, enkannerligen Östtyskland ("DDR"). Det var just illusionslösheten gentemot Erich Honecker och hans anhang som gjorde det möjligt för Strauß att spela det spel han faktiskt gjorde.

När så CDU/CSU återkom till regeringsmakten med Helmut Kohl i spetsen 1982 hade Franz Josef Strauß ett större inflytande än någonsin i tysk politik. Så

"notorisk kommunisthatare" han än var insåg han vikten av att ha fungerande och på ett realistiskt betraktelsesätt baserade relationer med "DDR". 1982 var Strauß exempelvis med och förmedlade en miljardkredit till Östtyskland. Strauß besökte vidare Moskva under Michail Gorbatsjovs tid som partichef och uttalade sig positivt om honom.

Inför det tyska valet 1980 hade CDU och CSU enat sig om att ställa upp Franz Josef Strauß, vilken då var regeringschef i Bayern sedan 1978, som gemensam kanslerkandidat. Det blev emellertid en svidande valförlust mot socialdemokraternas Helmut Schmidt, som fjärrat sig från Willy Brandts synsätt och närmast förespråkade en linje som skulle ha passat in hos de svenska moderaterna.

Franz Josef Strauß var som politiker motsägelsefull. Å ena sidan kunde han vara hetsigt antikommunistisk, å andra sidan förslaget realpolitisk. Å ena sidan var han en lärd akademiskt inriktad intellektuell, å andra sidan kunde han svettigt rödbrusig och öldruckande hålla folkliga valmöten i bayerska öltält till umpa-umpamusik, omgiven av fryntliga medelålders män i Lederhosen.

Franz Josef Strauß dog den 3 oktober 1988 efter några dagar på sjukhus. Han hade då varit obestridd ledare för CSU i 27 år och satt en stark prägel på förbundstysk och europeisk politik. I det långa loppet är det säkert nobelpristagare Hayeks mer än den svenska *Nationalencyklopedins* om-döme om Strauß som kommer att stå sig i ett historiskt perspektiv.

Republikanerna

Finns det någon eller några som vill bilda en borgerlig politisk förening med beteckningen Republikanerna? Ring Bengtsfors 0531-612 65 Evald, Dalby 046-20 05 41 Lars eller Malmö 040-94 86 77 Michael. I det svenska EU-valet 1995 var det tolv personer som röstade på Republikanerna. Det finns ett Republikanskt Parti i USA och det borde även fungera i Sverige och övriga EU med ett sådant. Valet till EU skall göras med hela EU som en valkrets. Ja till EMU och svenskt medlemskap i NATO. Skrota facketts diktatoriska löneförhandlingsmonopol. Förbjud strejker och lockouter, lagstifta om medling. Kollektivavtal skall inte företagare behöva teckna. Sänk företagsstöden och arbetsgivaravgifterna. Slå samman försäkringskassa,

arbetslöshetskassa och socialvård till en allmän försäkring, de som vill skall kunna använda den allmänna försäkringen till studier på hel- eller deltid, om de inte kan få mer studielån eller pryja som lärling på någon eller några arbetsplatser. Nej till svenskt bistånd och handelsförbindelser med kommunistiska diktaturer. Stoppa krämarfilosofin. Man kan inte tjäna både Gud och Mammon. Ja till kärnkraften. De offentliga lönerna ska hållas tillbaka tills statsskulden är nere på noll kronor. Skrota pressstödet. Apoteksbolagets monopol skall skrotas. Röstplikt skall gälla. Skicka ut de dagliga riksdagssammanträdena i TV1 eller TV2 så att hela landet kan se dem. Börsnotera och sälj Vin o Sprit AB och Systembolaget. Skrota försäljningsmonopolet. Beslutande kommunala folkomröst-

ningar om flyktingpolitiken eller andra frågeställningar. Förbjud totalitära organisationer som inte tolererar ett folkvalt parlament.

I de allmänna valen i september 1998 är det fullt lagligt att taga en blank valsedel och skriva Republikanerna på. Eller skriva Republikanerna och sitt namn och personnummer på. Om ni inte vill beställa egna valsedlar med partibeteckningen Republikanerna.

(Annonst)

Slaveriet inte unikt för USA

Av Allan C. Brownfeld

Under senare tid har frågan om slaveriet som Amerikas "ursprungliga synd" diskuterats en hel del. Filmen *Amistad*, som handlar om ett slavuppror, har framkallat mycken debatt och några i kongressen kräver att USAs regering skall be om ursäkt för slaveriet.

I Louisiana har George Washingtons namn avlägsnats från en allmän skola därför att han ägde slavar. Författaren Michael Eric Dyson noterar att slaveriet "väller fram ur vårt historiska minnes sömmar". Mycket av vandan över slaveriet tycks börja med antagandet att slaveri var en unik amerikansk form av ondska och att grundlagsfäderna begick ett unikt misstag när man inte eliminerade det 1787. Om vi iakttar historiens lopp ser vi emellertid en helt annan bild, i vilken nationens grundare framstår som klart mera upplysta än många i vårt samtida samhälle.

Från den upptecknade historiens begynnelse till och med 1800-talet var slaveri i allmänt bruk. Långt ifrån att vara en uteslutande amerikansk angelägenhet är det ett faktum, att slaveriet 1787 var lagligt överallt i världen. Vad som var unikt var att det i de amerikanska kolonierna förekom energiska protester mot slaveriet och att de mest prominenta av grundlagsfäderna ville avskaffa det vid nationens själva födelse.

Naturligt slaveri

Slaveriet spelade en viktig roll i många forntida civilisationer. Faktum är att de flesta forntida folk betraktade slaveriet som en naturlig livsbetingelse, något som var och en kunde råka ut för när som helst. Det har existerat på ett allomfattande sätt genom historien bland folk på alla nivåer av materiell kultur – det förekom bland nomadiserande herdefolk i Asien, de nordamerikanska indianernas jägarsamhällen och hos vikingarna. Sumerernas lagtexter ger dokumentariska bevis för att slaveri

existerade i tvåflodsländet så tidigt som under fjärde årtusendet f. Kr. Den sumeriska symbolen för slav i kilskrift antyder "främmande".

Den grekiske skalden Homeros episka diktning företer bevis för att slaveri var en integrerad del av det forntida grekiska samhället, möjligen så tidigt som 1200 f. Kr. Platon motsatte sig att greker skulle förslava andra greker, eftersom han ansåg att trälar var väsentligen lägre stående var-elser. Hans lärjunge Aristoteles betraktade slavar som uteslutande redskap, vilka var lyckliga som stod under sina herrars överinseende.

Under Perikles tid hade Aten 43 000 medborgare, vilka hade privilegiet att rösta och utöva politiska funktioner, 28 500 naturaliserade utlänningar samt 115 000 slavar. Halvtannat århundrade senare företog Demetrius från Phalerum en folkräkning i staden och räknade endast 21 000 medborgare, 10 000 naturaliserade utlänningar och 400 000 slavar. Ingen filosof

Brev från

Washington

från den grekiska skolan pläderade för slavarnas frigörande.

Rastillhörighet var inte nödvändigtvis ett element med betydelse för slaveriet, även om olika folk var inblandade. Romarna förslavade andra kaukasiska folk medan några afrikanska negrer förslavade andra svarta folk. Rasmässiga skillnader blev nära förbundna med slaveriet endast när europeiska kolonialmakter expanderade till delar av världen vilkas invånare hade annan tillhörighet än de dominerande grupperna.

Tio procent slavar

Vår judeo-kristna tradition accepterade också slaveriets legitimitet. Gamla testa-

Platon ville inte att greker skulle förslava andra greker.

mentet reglerar med stor detaljrikedom förhållandet mellan herre och slav. I Tredje Mosebok (25:39-55) instruerar Gud Israels barn att förslava hedningarna och deras avkomma i evighet, men att anställa fattiga judar endast som tjänare och att frigge dem jämte deras barn under ett jubelår.

På ett antal ställen i Nya testamentet uppmanar Paulus slavar att lyda sina her- rar av hela sitt hjärta och utan förbehåll. Från fängelset förmanade han exempelvis de av hans anhängare som var slavar att inte spara på lydnaden, inte bara för syns skull utan utifrån ett uppriktigt sinnelag och gudsfruktan.

Slaveriet vidare var en fortgående verk- lighet i västvärlden under hela historien före den amerikanska grundlagens till- komst 1787. I England var tio procent av de individer som bokförs i Vilhelm Erövrar- ens jordebok av år 1086 slavar, och dessa kunde straffas med döden av sina ägare. Under vikingarnas era sålde skandinaviska handelsmän ryska slavar i Konstantinopel. Venedig tillväxte i rikedom och makt del- vis som en slavhandelsrepublik, vilken hämtade sin mänskliga handelsvara från det bysantinska kejsarriket och sålde några av kvinnorna till muslimska potentaters harem. Italienarna hade en högt organise- rad slavhandel. I sin koloni Cypern etable- rade de plantager, där importerade trälar sattes att odla sockerrör. Omkring år 1300 fanns det svarta slavar på Cypern.

Portugal importerade stora mängder svarta slavar att arbeta på dess egendomar i de sydliga provinserna och att utföra okvalificerat arbete i städerna från 1444 och framåt. I mitten av 1500-talet hade

Contra USA-korrespondent Allan C. Brownfeld är medarbetare i tidningen Washington Inquirer.

President Abraham Lincoln ledde de amerikanska Nordstaterna i kampen mot negerslaveriet.

Lissabon fler svarta invånare än vita. 1515 bestämde den portugisiska konungen att de skulle nekast kristen begravning och i stället kastas i ett "offentligt dike" kallat *Poco dos Negros*.

Danmark föregångsland

När grundlagskonventet ägde rum i Philadelphia 1787 hade inte en enda nation gjort slaveriet olagligt. När de såg tillbaka på historien betraktade grundlagsfäderna slaveriet därför som en accepterad och acceptabel institution. Det var inte förrän 1792 som Danmark blev föregångsland och den första västerländska nation att avskaffa slaveriet. 1807 antog det brittiska parlamentet en lag som gjorde slavhandeln olaglig, varefter slaveriet avskaffades i de brittiska kolonierna mellan 1834 och 1840. Frankrike befriade slavarna i sina kolonier 1848, medan Spanien avskaffade slaveriet i Puerto Rico 1873 och på Kuba 1886. Brasilien avskaffade slaveriet 1888.

Vad som är historiskt unikt är inte att slaveriet var accepterat i världen 1787,

Thomas Jefferson anklagade konung George III för att tillåta slaveriet.

utan att så många ledande personligheter i de amerikanska kolonierna vid denna tid ville avskaffa det – och ansträngde sig energiskt för att göra detta.

I sin bok *Slavery and the Negro* skriver Nathaniel Weyl och William Marina: "När det federala konventet möttes i maj 1787 för att forma en grundlag för Förenta staterna, var en betydande minoritet av dess delegater övertygade slaverimotståndare. Benjamin Franklin och Alexander Hamilton var glödande abolitionister. John Jay, som skulle bli den förste chefsdomaren, var president i New Yorks Anti-slaverisällskap... Rufus King och Gouverneur Morris ingick i förtruppen i oppositionen gentemot slaveriet och slavhandeln."

En av de mest omfattande debatterna vid grundlagskonventet rörde den afrikanska slavhandeln. George Mason från Virginia pläderade våltaligt för att göra den olaglig. Den skrivning som slutligen antogs lyder: "Invandringen eller Importen av sådana Personer såsom vilken som helst av de stater som nu existerar må anse lämpliga att låta komma in, skall inte hindras av Kongressen före året artonhundraåtta, men en Skatt eller tullavgift kan införas för sådant intagande, icke överstigande tio dollar för varje Person."

Denna klausul sågs allmänt av slaveriets motståndare som ett viktigt första steg på vägen mot avskaffande. Fördröjningen om 20 år ansågs vara det pris vilket tio av delstaterna var villiga att betala i syfte att garantera, att den ursprungliga unionen skulle omfatta de tre staterna Georgia, North Carolina och South Carolina. Även i dessa stater fanns sympatier för slaveriets

avskaffande, men de önskade ytterligare tid för att utfasa sitt ekonomiska beroende av slaveriet.

Historiskt perspektiv

En av de principiella anklagelsepunkterna Thomas Jefferson riktade mot konung George III och dennes företrädare i sitt ursprungliga utkast till oavhängighetsförklaringen var att de inte ville låta de amerikanska kolonierna olagligt förklara slavimporten.

När kritikerna betraktar grundlagsfäderna från dagens observationspunkt bortser de helt och hållet från det faktum, att före det sena 1700-talet existerade knappast någon opposition mot idén om slaveri. I de amerikanska kolonierna fanns likväl livskraftiga antislaveri-sällskap, och i Philadelphia 1787 ville de mest prominenta av grundlagsfäderna ursprungligen eliminera slaveriet.

Det är dags att någon form av historiskt perspektiv införs i vår diskussion över detta ämne. Slaveriet var en synd – men denna var knappast en amerikansk "ursprungssynd".

Livsfarligt gift...

14-åriga Nathan Zohner från Idaho Falls i den amerikanska delstaten Idaho är en företagsam ung man. Han förklarade i lokalradion att det fanns en vådlig vätska som heter dihydrogenmonoxid, vilken bland annat har följande skräckinjagande egenskaper: den är en huvudbeståndsdel i surt regn, kan leda till döden när den av misstag förs ned i lungorna och kan i gasform orsaka allvarliga brännskador. Zohner utförde sedan en opinionsundersökning bland radiolyssarna huruvida de var beredda att stödja ett förbud mot dihydrogenmonoxid eller inte. Det visade sig att 43 av 50 var för ett förbud, medan sex var osäkra.

Bara en tillfrågad avvisade ett förbud rakt av, och det på goda grunder – det var den person som insåg att det beskriver ämnet i själva verket var vatten.

Hur var det nu Falstaff Fakir utlät sig: – "Vattnet är ett farligt gift, vilket omger Visby stift"...

(National Review, New York)

ROSTFRIA AVGASSYSTEM

Avgassystem som håller längre än bilen.

Gå gärna in på vår hemsida www.rakaror.o.se

Några prisexempel inkl moms. Garanti 6 år

Modell	Pris
Audi	
100 4 & 5 cyl.	efter kat. 87-90 2700:-
100 4 & 5 cyl.	exkl. främre rör 8/82-87 2600:-
80 1.8 & 2.0 man.	efter kat. 88-90 2600:-
Chevrolet	
Van Diesel	exkl. främre rör 80- 2700:-
Van 305, 350	efter kat. 2700:-
Citroën	
CX o/ Turbo	främre dämpare & baklät 3490:-
XM 2-lit sedan	efter kat. 5/89- 2990:-
Ford	
Escort & Orion 1600	komplett 8/90- 2890:-
Escort 1.4 & 1.6i	efter kat. 9/87-10/90 2390:-
Escort 1.6 MK4	efter kat. 9/90-9/92 2890:-
Scorpio 2.0 & 2.0i	komplett 4/85- 3580:-
Scorpio 2.0i 120HP	efter kat. 4/89-5/92 2990:-
Scorpio 2.8i olika	komplett 4/85- 5990:-
Sierra 2.0 & 2.0i	komplett 9/85- 3790:-
Sierra 2.0i 100/120HP	efter kat. 8/87-2/93 2790:-
Sierra V6, 2.5 4WD	komplett 5490:-
Sierra XR4i 2.9	efter kat. 9/88-2/93 3990:-
Mazda	
626	3 bakre delar 83-87 2580:-
626 olika, ej 4WD	efter kat. 88-91 2680:-
Mercedes	
190, E.D W201 2.0	exkl. främre rör 12/82- 2700:-
190, E W201 2.0	efter kat. 86- 2700:-
200D, 220D, 240D	komplett 7/80-84 2200:-
200 W123-ser	komplett 7/80-85 2980:-
200, E, D W124-ser	exkl. främre rör 1/85- 2990:-
200, 230E W124-ser	efter kat. 9/86- 2990:-
250D W124-ser	exkl. främre rör 1/85- 2990:-
280, E W123-ser	exkl. främre rör 7/80-78 2980:-
280S, SE W126-ser	exkl. främre rör 80- 4990:-
350/450 SL/SLC	exkl. främre rör 3990:-
3000 W123-ser	komplett 7/80-12/84 2200:-
300E W124-ser	efter kat. 9/86- 3800:-
350, 500 SE W126-ser	exkl. främre rör 9/79-8/85 4990:-
Mitsubishi	
Galant	efter kat. 88-2/93 2700:-
Pajero 3.0 V6 LWB	efter kat. 11/88- 4780:-
Özel	
Astra 1.4i, 1.6i, 2.0i	efter kat. 9/91- 2590:-
Calibra 2.0i 16V	efter kat. 3/90- 3990:-
Kadett E 1.6 & 2.0	efter kat. 9/88- 2490:-
Kadett E GSi 16V	efter kat. 9/88- 3390:-
Omega 2.0 & 2.4	efter kat. 9/88-92 2490:-
Omega 2.6 & 3.0	efter kat. 5990:-
Rekord E 2.2	komplett 10/84- 3290:-
Senator 2.6i manual	efter kat. 5990:-
Vectra 2.0i	efter kat. 88- 2690:-
Vectra 2.0 16V	efter kat. 10/89- 3690:-
Peugeot	
405	efter kat. 88-6/92 2690:-
505 familjesedan	efter kat. 86- 4690:-
Saab	
90 & 95 & 900	komplett 7/80-85 2200:-
900J	exkl. främre rör 86- 1800:-
900i	efter kat. 87-89 1900:-
900 Turbo	efter kat. 87-89 2500:-
9000i	efter kat. 2200:-
9000 Turbo	efter kat. 2500:-
Toyota	
Corolla 1600 16V	efter kat. 5/87-6/92 1900:-
Camry 4-cyl	efter kat. 10/88-91 2500:-
Hi-Lux RN110	efter kat. 8/88- 2790:-
Mod F, YR22	efter kat. 87-1/90 2790:-
Volkwagen	
Golf CL 1600	exkl. främre rör 9/83- 1800:-
Golf 1600	exkl. främre rör 1/85- 2900:-
Golf 1800	efter kat. 10/86-10/91 2300:-
Golf 1900 GTI 8V	efter kat. 10/88-89 2300:-
Passat, Santana	exkl. främre rör 1/83- 2500:-
Passat 1800	efter kat. 4/88-93 2990:-
Taro	efter kat. 2790:-
Transporter bensin	dämp. & slätoör 8/71-7/85 2200:-
Transporter 1.9	komplett 8/85- 6490:-
Transporter 2.1	komplett 8/85- 5990:-
Transporter 2.1	efter kat. 2600:-
Volvo	
240	komplett 7/80- 2290:-
240	exkl. främre rör 81- 1600:-
240	efter kat. 87- 1600:-
740 GL, GLE	exkl. främre rör 84-87 2200:-
740 GL, GLE 116HP	efter kat. 87- 1900:-
940 GL, GLE B230F	efter kat. 91- 1900:-
Amazon	komplett 62-70 2200:-
Daett	komplett 82-88 2200:-
PV 544	komplett 81-86 2200:-

Oslagbara priser!

Bygg avgassystemet av rostfria universaldelar
Mycket hög kvalitet. Allt i 18/8-stål (SS2333)

Dubbla plåtar i ljuddämparna samt en enda lång glasfiber-tråd som isolering ser till att dämparna förblir tysta.

Tredje och fjärde siffran i Best.nr anger typ

Rörböjar, störlängder & ljuddämpare är byggda för att kunna skötas ihop.

Typ	Best.nr	Dim (mm)	Rör (mm)	Pris
Runda (full-födes typ)				
Typ 00	4400-51	125x400	2	500:-
	4400-63	125x400	2,5	600:-
	4400-76	125x400	3	700:-
Typ 01	6300-51	170x300	2	500:-
	6300-63	170x300	2,5	600:-
	6300-76	170x300	3	700:-
Typ 02	6500-51	170x500	2	700:-
	6300-63	170x300	2,5	600:-
	6300-76	170x300	3	700:-
Typ 03	6500-76	170x500	3	900:-
	Ovala (full-födes typ)			
	8300-51	180x210x300	2	500:-
Typ 04	8500-51	180x210x500	2	700:-
	8300-63	180x210x300	2,5	600:-
	8500-63	180x210x500	2,5	800:-
Typ 05	9900-36	125x225x300	3	700:-
	9500-36	125x225x500	3	900:-
	Ovala reflektionsdämpare			
Typ 06	8301-51	110x210x300	2	500:-
	8501-51	110x210x500	2	700:-
	8302-63	110x210x300	2,5	600:-
Övriga dämpare	8202-63	110x210x500	2,5	800:-
	9301-63	125x225x300	2,5	600:-
	9501-63	125x225x500	2,5	800:-
Sportljuddämpare polerat 3"-utblås	8406-76	exakt slätoör	900:-	
	8406-63	125x225x400	2,5	700:-
	8404-76	dubbel slätoör	1200:-	

Rostfria dragna rörböjar i 18/8-stål

2-tum	30, 45, 60 & 90-grader	150:-/st
2 1/2-tum	30, 60 & 90-grader	175:-/st
3-tum	30, 60 & 90-grader	200:-/st

Rostfria 1-m längder i 18/8-stål

2-tum	1,5mm	200:-/st
2 1/2-tum	1,5mm	250:-/st
3-tum	1,5mm	300:-/st

Övrigt i rostfritt

Stegmuffar	150:- till 200:-/st
Skaervrör längd 150mm	80:-/st
Band 800mm x 30mm x 1,2mm	30:-/st
Rak rund stång 400mm x 7mm	50:-/st
Rörklammor 45,48,51,54 & 57mm	40:-/st
Keokar för upphängning	30:-/st

Använd din fantasi! Du kan skarva, förlänga, förkorta och kapa vilket ger dig obegränsade möjligheter till rödragnig.

Rostfritt avgassystem är ett logiskt val för dig som värnar om miljön och som vill få ut lite mera för pengarna.

RAKA RÖR

Argong 8
431 53 Mölndal
T.031-87 63 00

Frakt 200:-

Det omdiskuterade dödsstraffet

Av Tommy Hansson

Dödsstraffet är ett ämne som fortsätter att beröra oss svenskar. Det officiella Sverige, inklusive etablerade politiker och medier, fortsätter att tävla i avståndstagande, medan stödet för dödsstraffet i folkdjupet tycks öka med varje opinionsmätning. Nyligen utkom dessutom den första debattboken som i modern tid tar dödsstraffet i försvar, David Andersons *Dödsstraffet – ett försvar*.

De ökade sympatierna för dödsstraffet speglar utan tvivel ett allmänt utbrett missnöje med svenskt rättsväsende. Många är trötta på att experter och rättsvårdande myndigheter fortsätter att ägna brottslingarna större omsorger än brottsoffren och att se mördare och dråpare slippa undan med några få års fängelse. Därav de rättmätiga ropen på "hårdare tag" mot ogärningsmännen.

Men också i etablerade kretsar börjar en annan syn på dödsstraffet sippra fram, låt vara än så länge i försiktiga ordalag. Claudio Tamburrini, doktor i praktiskt filosofi, hävdade exempelvis i en debattartikel i *Dagens Nyheter* den 10 mars 1998 att de flesta argument som brukar framföras mot döds-

Denna minnesplatta har av Sällskapet Dalmans vänner satts upp på en husfasad på Kungsholmen i Stockholm för att hedra Sveriges senaste skarprättare, Anders Gustav Dalman (1848-1920). Dalman bodde i ett hus på samma plats. (Foto: Tommy Hansson)

straffet är dåliga. Tamburrini framförde liknande synpunkter i "Filosofifönstret" i radions P1 den 29 mars. Amnesty International fick därvid finna sig i svidande kritik för sitt slappa argumenterade om att "livet är heligt" och så vidare. Så här skrev Tamburrini bland annat i DN:

"Dödsstraffet vinner terräng i vårt land som direkt följd av dödsstraffsmotståndarnas dogmatism. De har tidigare bedömt sin sak som så stark att de helt enkelt inte brytt sig om att bemöta argumenten för dödsstraff på ett seriöst sätt."

Försvar för dödsstraff

Något som bekräftar tesen om den ökade förståelsen för dödsstraffet i vårt land är boken *Dödsstraffet – ett försvar* (143 sidor) av pseudonymen David Anderson, utgiven under våren av DA Bokdistribution, Box 624, 611 10 Nyköping. Boken är utgiven i egen regi av författaren och riskerar att tigas ihjäl i tongivande kretsar, men det gör den inte mindre intressant. Det är en välskriven bok som listar alla argument som rimligen kan letas fram för dödsstraffet – och några till. Tamburrini efterlyste i DN Debatt en öppen debatt om dödsstraffet och har alltså med Andersons bok blivit bönhörd.

Vad som ger Andersons argument eftertryck är det lugna tonläge som genomsyrar hans bok. "Vi vill med den här boken visa att dödsstraffet lätt kan försvaras och borde ha en självklar plats i varje utvecklad rättsstat världen över", fastslår författaren inledningsvis och fortsätter med en kort historik om dödsstraffet i Sverige (det krigstida dödsstraffet avskaffades 1973) och läget i USA. Anderson välkomnar det faktum att dödsstraffet finns i de flesta amerikanska delstater men kritiserar den ibland orimligt långa väntetiden för dödsdömda.

"Dödsstraff kan bara komma ifråga när det gäller de allra grövsta brotten", framhåller författaren och nämner som exempel mord, högförräderi/landsförräderi, terrorism och upprepad grov misshandel. Personer under 18 årskall "som regel" inte få dömas till döden, menar Anderson.

Så går författaren över till att räkna upp argumenten för dödsstraffet och hänvisar till tre nyckelord: rättvisa, människovärde och medkänsla. Rättvisaspekten – att det är rättvist att avrätta extremt grova brottslingar – är den enligt författaren viktigaste. Vad som säkert kommer att uppfattas som mer kontroversiellt är uppfattningen, att respekten för människovärdet

Dödsstraffet

~ ett försvar ~

David Anderson

David Andersons välskrivna bok tar dödsstraffet i försvar.

och omtanken om mordoffren och deras anhöriga tarvar dödsstraff: "Genom dödsstraff bevaras respekten för människolivets okränkbara värde", hävdar Anderson.

Kritik av kritiker

Intresseväckande är författarens väl genomtänkta argument mot dödsstraffets kritiker. "Det är svårt att finna något riktigt hållbart argument mot dödsstraffet", inpräntar författaren. Han avvisar till exempel den slitna klyschan "Oskyldiga kan komma att dödas" som ett hållbart argument mot dödsstraff. "...detta är den risk som ett civiliserat och utvecklat rättssamhälle måste vara beredd (sic) att ta", klargör han, men pläderar samtidigt för att alla mått och steg måste tas för att undvika misstag. Anderson avfärdar också Amnestys patentargument att det inte är bevisat att dödsstraff avskräcker brottslingar.

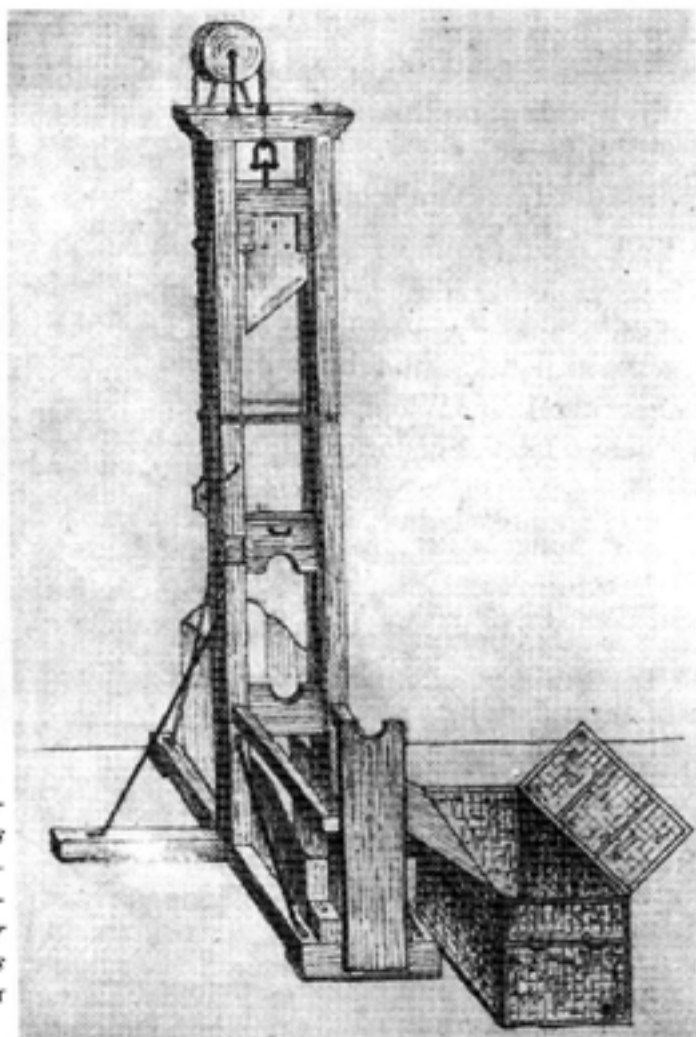
Vad han inte nämner men kunde tagit upp är det faktum, att den grova brottsligheten ständigt har minskat i Texas under senare år, det vill säga under en tidsperiod då denna delstat avrättat en tredjedel av alla USAs dödsdömda brottslingar och detta oavsett om guvernören varit demokrat eller republikan. Det finns kanske inga vetenskapliga undersökningar som entydigt visar att dödsstraffet är avskräckande – men inte heller några som visar, att det inte är det! Amnesty brukar hävda att dödsstraff inte är avskräckande när det gäller personer som har ihjäl andra i hastigt mod. Nej, det är fullt troligt – men då är det ju fråga om dråp, det vill säga ett straff som inte omfattas av dödsstraff.

Det är min enkla mening att David Anderson förtjänar vår aktning för sin insats till rättvisans fromma. Skulle jag komma med någon invändning så är det kanske, att författaren stundom är väl romantiserande –personligen anser jag att dödsstraffet är ett alltför brutalt ämne för att lämpa sig som motiv för poesi (på sidan 136 i boken återfinns poemet "Den återupprättade människan"). Men smaken är ju olika. Dessutom hade "saken" nog vunnit på om författaren framträtt med sitt riktiga namn i stället för pseudonym.

Historiska exempel

Relativt nyligen utkom den historiska översikten Att dömas till döden (207 sidor) av Jonny Ambrius på Strömbergs bokförlag, Box 65, 162 11 Vällingby. Också detta är en välskriven bok (försedd med illustra-

En teckning av den giljotin som användes när Alfred Ander avrättades den 23 november 1910. (Ur Sigfried Wieselgrens bok Sveriges fängelser och fängvård.

tioner) som ger en lång rad hiskeliga exempel på avrättningar, både i Sverige och i andra länder. Författaren är motståndare till dödsstraff, men som argument mot detta straff i modern tid fungerar boken dåligt. Trots allt är det inga rättssamhällen som begraver, dränker i mossar eller bränner folk levande i dag. Och naturligtvis är inte lynchning, som författaren tar upp i sammanhanget, någon form av avrättning.

Amnesty Internationals representanter och andra motståndare till dödsstraffet brukar i tid och otid påstå att dödsstraff är "mord i statens namn". Det är ännu ett av de slappa argument av den typ som Claudio Tamburrini med flera kritiserar. I de fall dödsdom och avrättning är en följd av en väl avvägd juridisk process i ett civiliserat land är det helt enkelt ett utslag av en fungerande rättviseprocess. Och det är givetvis i sådana fall som dödsstraffet är värt vårt stöd.

Den så kallade avrättning som tillgår så att en utsänd mördare skjuter skallen av en annan individ är vidare naturligtvis inte alls någon "avrättning", trots att kvälls-

tidningarna brukar hävda det i braskande rubriker. Det är rätt och slätt mord. Inte heller är det fråga om avrättningar när den styrande kommunistklicken i Kina, Saddam Husseins slaktardrängar i Irak eller ayathollans arvtagare i Iran tar livet av politiskt, ekonomiskt eller religiöst olämpliga individer. Där är det befogat att tala om "mord i statens namn".

Den senaste amerikanska avrättning som ryggmärgsmässigt upprörde våra svenska ledarskribenter drabbade Karla Faye Tucker i Texas, yxmörderskan som lär ha blivit kristen i fängelset. Samvetsömma iakttagare förefaller av diskussionen i Sverige att döma mena, att kvinnor och nyfrälsta står över lagen.

En föga jämlik uppfattning, kan man tycka.

I Contra nummer 3 1995 presenterades argumenten för dödsstraff (av Tommy Hansson) och mot dödsstraff (av Carl G. Holm). Numret kan rekvireras från Contras redaktion för 25 kronor.

Röda Kinas blodiga historia

Av Jan-Erik Johansson

Händelseutvecklingen på Den himmelska fridens torg (*Tiananmen-torget* på kinesiska) 1989 kom med rätta att uppröra en hel värld. Ändå var det scenario som rullades upp där ingenting jämfört med andra brutala handlingar i folkrepubliken Kinas korta men blodiga historia.

På kinesiska, som är ett abstrakt men exakt språk, betyder *Hsiao Mieh* "berövad tillvaron", "röjd ur vägen". Allmänmänskligt sett symboliserar *Hsiao Mieh* i dag den största planlagda massakern i historien. Sommaren 1956 beräknade utländska observatörer, som noggrant sovrat uppgifter från flyktingar och ur andra källor, att sedan oktober 1949 *minst 20 miljoner kineser* hade blivit "berövade tillvaron". Den siffran inkluderade inte de 23 miljoner som med största sannolikhet hade förts till tvångsarbetsläger.

Aldrig tidigare under något krig, någon revolution eller massaker, från Timur Lenk till Adolf Hitler, har så många människor fått sätta livet till på så kort tid. Det är svårt för den mänskliga fattningsförmågan att föreställa sig en sådan masslakt. Det är ohyggliga siffror vi rör oss med. Men ryssarna läg inte långt efter. Under de 15 år då bolsjevikerna konsoliderade sin maktställning i Ryssland beräknar man att cirka 15 miljoner ryssar antingen avrättades eller omkom genom hungersnöd eller systematisk utsvaltning. Man kan inte undgå att förvånas över att kommunismen fortfarande har så många förespråkare i vårt land, främst inom massmedia, vilket i och för sig kan vara en förklaring till varför så mycket förtigits genom åren...

Massavrättningar

Beprovnade metoder som övertogs från Sovjetunionen gjorde redan från början den kinesiska terrorn snabb och effektiv. Men det kinesiska systemet skilde sig i ett viktigt avseende från det ryska: Stalins NKVD och MVD arbetade i hemlighet; Maos terrorister strävade efter största möjliga offentlighet. Massrättegångar ägde rum på stora idrottsplatser, där offren offentligt berövades heder och ära och sedan offentligt avrättades. Det fanns ett offici-

"De fyra stora" kommunistkinesiska ledarna på altanen till Himlafridsporten - fr v Chou En-lai, Liu Shao-chi, Mao Tse-tung och Chu Teh.

ellt uttryck för denna speciella kinesiska variant av kommunistterror: "kampanj för att med pukor och trumpeter utrensa revolutionens fiender". Den som hade präglat detta slagord var - betecknande nog - det röda Kinas minister för den offentliga säkerheten och Maos terrorist nr 1, general Lo Jui-ching.

Lo Jui-ching föddes i Nan-chang. Föräldrarna tillhörde den klass som han sedermera i det närmaste utplånade, nämligen godsägarna. Han gick in i kommunistpartiet 1928, reste till Sovjetunionen och blev, efter att en tid ha arbetat inom Sovjets hemliga polis, politisk kommissarie i Kinas röda armé. Hans karriär inom folkrepubliken inleddes år 1949, då Mao gav honom order att omorganisera Kinas splittrade poliskår till en kommunistisk enhet.

Åt sin beväpnade folkpolis byggde Lo upp en organisation av väl samordnade specialsektioner för underrättelsetjänst, kontraspionage, ekonomiskt försvar (det vill säga förhindrande av strejker, indrivning av skatter och dylikt), gränskontroll, gerillabekämpning, vaktjänst vid tvångsarbetsläger och vanlig polistjänst. Hela styrkan uppgick till cirka 700 000 man.

Med denna armé av trogna kommunister genomförde Lo och hans kamrater under de närmaste två åren en så välplanerad, kallblodig människoslakt att hela Kina

(exakt som kommunisterna hade avsett) blev fullständigt lamslaget av skräck. Därefter följde en lugnare period. Det skulle dock inte dröja länge förrän man var i full gång igen.

Det hette officiellt att Los kampanj var riktad mot "utsugande godsägare". I praktiken avrättades folk därför att deras föräldrar eller farföräldrar var eller hade varit godsägare, därför att de var intellektuella eller religiösa eller därför att de var kommunala förtroendemän, eller principiella motståndare till kommunismen eller helt enkelt ovilliga att samarbeta. Los avsikt var att bryta ner hela den struktur av ekonomiska och sociala traditioner som formade den kinesiska lantbefolkningens liv.

När "jordreformen" väl hade kommit igång övergick Lo till städerna. "Två vägar står öppna för alla revolutionens fiender", förkunnade han, "vägen till döden för dem som framhärdar och vägen till livet för dem som bekänner." Om man uppgav sitt namn och bekände sina förseelser i det förflutna (som till exempel att man hade tillhört nationalisterna) så skulle allt bli förlåtet.

"Vägen till döden"

I städer som Shanghai (vid den här tiden sju miljoner invånare) såg terroristerna till att folk fick klart för sig vad "vägen till

döden" innebar genom att anordna avrättningar med maskingevär på risfälten och låta öppna vagnar köra genom gatorna med fångar bundna till händer och fötter. Om nätterna kunde man höra polisbilar med påslagna sirener köra med hög fart genom staden. Morgonen därpå stod inte ett ord i tidningarna om vad som hade hänt, men när folk började höra sig för hos goda vänner, spred sig skräcken. En enda sådan här natt kunde upp emot tiotusen människor gripas och arresteras, och troligen valde de flesta av dem "vägen till livet" och bekände. Tala om mördarregimer!

Om kommunisttidningarna höll tyst om arresteringarna och avrättningarna i Shanghai så gjorde de det inte i andra delar av landet. Månad ut och månad in publicerades siffrorna på avrättade och fängslade, nästan alltid i runda tal: 1 150 000 oskadliggjorda i mellersta söderns provinser, 1 176 000 i "fyra förvaltningsdistrikt", 300 000 i de fem nordvästra provinserna etcetera. Lo kommenterade oberört: "Ett stort antal personer med blodbesudlade händer har avrättats." Hundratusentals begick självmord.

Kinas liberala författare och intellektuella, av vilka många var medlöpare som skapat förutsättningarna för kommunisternas maktövertagande, utsattes för skningslös förföljelse. Lo sa: "Liberalismen mitt ibland oss hjälper revolutionens fiender att stjäla parti- och statshemligheter." År 1952 underkastades alla författare, konstnärer och lärare ändlösa hjärntvättningar och förhör varunder de sugge-

rerades till häftig självkritik. Många arresterades. Andra bara försvann.

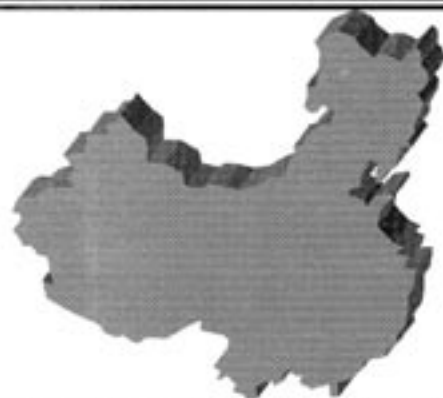
Många kineser trodde kanske att den säkraste platsen under denna oroliga och blodiga tid var inom kommunistpartiet. Men den sortens resonemang lurade inte den sluge Mao. Han satte igång en utrensning av "korruperade" partimedlemmar genom särskilda partikontrollutskott (utanför Los domvärjo) med uppgift att avslöja och bestraffa "vilsegångna". Han införde också ett särskilt spionagesystem inom partiet som krävde att medlemmar ständigt skulle bevaka andra medlemmar.

Terrorn skonade ingen, inte ens de allra obetydligaste i samhället. Varje lokal Säkerhetsbyrå hade nu sin särskilda familjeavdelning, som skulle känna till varje individs inkomstskällor, uppfostran, levnadshistoria från åtta års ålder, familjeförhållanden i tre generationer bakåt samt släktingar och vänner i och utanför Kina.

Terrorns triumf

Familjepoliserna kunde komma på besök när som helst. Ibland pratades det bara väder och vind, ibland smögs de lömska, försåtliga frågorna in. Efter varje sådant besök avgav polismännen rapport till sina överordnade, och det lades upp en dossier som följde vederbörande för resten av livet, vart han eller hon än flyttade. Frukatan och nervspänning måste varit i det närmaste outhärdliga.

Under senare delen av 1955 hände något för Kina, Asien, ja, för hela världen ytterst skickelsedigt: ett av jordens segaste och

mest okuvliga folk gav till synes upp hoppet. Vad det hoppet än hade gått ut på – ett inre sammanbrott. Formosa-nationalisternas återvändande eller helt enkelt, med utrikesminister Dulles ord, "hopp om hjälp utifrån" – så krossades det av sex års oavslutlig terror.

De flesta utländska organisationer som hade till uppgift att studera, analysera och avge rapporter om Kommunist-Kina, var eniga om detta betydelsefulla faktum: det kinesiska folket har inte kapitulerat inför kommunismens idé utan inför dess järnhårda system.

Motståndsviljans sammanbrott kom som en stor överraskning till och med för kommunisterna själva, och de justerade plötsligt vissa av sina beräkningar uppåt. I juli 1955 tillkännagav ordförande Mao att endast 16,9 miljoner av de 110 miljonerna "bondehushåll" hade inlemmats i kollektivjordbruk. I december samma år tillkännagav han att "över 60 procent av lantbrukarfamiljerna" nu var anslutna till kollektiv – en fantastisk ökning på sex månader. Uppmuntrade av framgången kungjorde Mao och hans närmaste män att socialiseringsprogrammet skulle påskyndas. Projekt som skulle ha fullbordats, så femton år skars ner till fem år. "Den socialistiska revolutionen", sa Mao, "skulle i stort sett kunna vara genomförd i hela riket om cirka tre år." Hur det gick vet vi som i dag sitter med facit i hand.

Vi vet också att vägen fortfarande är lång till det kinesiska folkets frihet. Det kommunistiska förtrycket pågår alljämt. Sedan hjälper det inte om de kinesiska ledarna anstränger sig och ler brett när andra länders statsöverhuvuden kommer på besök. Inställsamheten är falsk. Den är inget annat än terrorns triumf.

Kommunismens rätta ansikte – den kinesiska Folkarméns massaker på demokratiska studenter 1989.

BOK-NYTT

Åren på Downing Street

Det slår gnistor om järnlady, brukar det heta i kommentarer om Margaret Thatcher. Hon är en person som styrs av ideal, visioner och politisk övertygelse. Memoarena börjar med en veritabel trumpetsignal: labourregeringen faller i parlamentet, tack vare en nedlagd röst. Val utlyses. De konservativa vinner. Margaret Thatcher utnämns till premiärminister. Om hon en gång har bestämt sig, är det bara en sak som gäller: full fart framåt. Boken har kallats Englands hetaste memoarer. Knappt hade trycksavtalet torkat, förrän fru Thatcher lät meddela att ytterligare en del var under arbete.

Partirevolten den 22 november 1990 ledde till att Storbritanniens första kvinnliga premiärminister tvingades att avgå efter elva och ett halvt år och tre

valsegrar i följd. En fråga som stöts och blöts därefter var om det handlade om en partikupp, en sammansvärjning – eller vad? I denna memoarbok får vi veta hur det verkligen förhöll sig. Margaret Thatcher hade konstaterat knivkastning från de egna långt före det verkliga angreppet i underhuset den 1 november 1990. Hennes politiska liv stod nu på spel. Hon försvarade sig tappert med sedvanliga, trotsiga stridsrop. Dessa hade sedan länge gett eko världen över. "Järnlady" var *Pravdas*

träffande benämning på Margaret Thatcher.

Men så hade hon också knäckt de mäktiga brittiska fackföreningarna, besegrat inflationen och försvarat Falklandsöarna genom en kombination av politisk skicklighet, en del tur samt oräddhet av ovanligt slag. Den ineffektiva och splittrade oppositionen gav vind i segeln för hennes doktrin, thatcherismen kallad. Thatcher-miraklet under åttiotalet ebbade emellertid ut och folkligt missnöje kunde avläsas i sjunkande opinions-siffror och starka protester mot den nya kommunalskatten, *polltax*. Inom hennes eget parti ökade söndringen, henes auktoritära ledarstil hade, enligt många, drivits alltför långt. Hon visade ovilja mot ökat samarbete inom EG. Ministrar hopade av. Den som framför allt blev hennes fall var Hesseltine, försvarsministern.

Denne avgick brådstörtat redan 1986 som protest mot Thatchers handlande inför försäljningen av brittiskägda helikopterföretaget Westland. Hesseltine var hennes rival om makten i partiet. Den som stod för nästa avhopp var finansministern, Nigel Lawson. Han kritiserade Thatcher offentligen så

snart han kom åt. Orsaken var främst Thatchers prioritering av sin ekonomiske rådgivare, Sir Alan Walters, som var starkt EU-kritisk. Den verkliga krisen kom emellertid när Sir Geoffrey Howe avgick efter att ha hållit ett tal i underhuset som var ett sannskyldigt frontalangrepp på Margaret Thatcher. Han tog upp "allt". Det talet beredde vägen för Hesseltine. Thatcher lyckades inte samla majoritet vid partiomröstningen senare. Den 27 november valdes till ny ledare kompromissen John Major.

Sammanfattningsvis berodde Margaret Thatchers nedgång och fall främst på EU-politik, *polltax* och diktatorisk ledarstil. Men det bör inte få undanskymmas allt som Thatcher var bra på.

Den ende av 1900-talets brittiska regeringschefer som Margaret Thatcher kan jämföras med är Winston Churchill – den store.

Arne Sundström
Margaret Thatcher: Åren på Downing Street. Svenska Dagbladets förlag. ISBN 91-7738-344-3.

CONTRA

4 1998

I kommande nummer av *Contra* kommer vi bland annat att gå igenom bakgrunden för de ledande personerna inom Vänsterpartiet – idel individer från välsituerade överklassfamiljer, som låtsas tillhöra "arbetarklassen". Viktig konsumentupplysning inför valet. Vi ska också granska det nya pensionssystem som riksdagen fattade beslut om nu på vårriksdagen. Tomt som så många andra politiska löften. Som vanligt dessutom insändare, bokrecensioner, notiser och mycket mer.

...kommer i augusti